MOSTIČEK

Glasilo šole in vrtca Kanal

ŠOLSKO LETO 2007 - 2008

Spoštovani!

Šolsko leto 2007/08 zaključujemo z novo številko Mostička.

Tudi tokrat smo se potrudili; predvsem učenci v šoli in malčki v vrtcu. Pomagali smo jim strokovni delavci, mentorji, pa tudi uredniški odbor.

Dela so nastajala preko celega šolskega leta. Ustvarjali smo risbe in slike, zgodbice in pesmice. Dogodke v vrtcu in na šoli smo spremljali tudi s fotoaparatom.

In vse to smo združili v pisano mavrico naših prispevkov v pričujočem Mostičku. Želimo si, da bi ga z zanimanjem prebrali.

Pohvalimo naše otroke in jih spodbudimo, da bo imel naš Mostiček še naprej dovolj elana za nove in nove izdaje.

Kanal, junij 2008

Ravnateljica

RADI SE IGRAMO

ANDREJ MUGERLI

MILOŠ DENIS IBRAIMOVIČ

EVA TRAMPUŠ

JANEZ MEDVEŠČEK

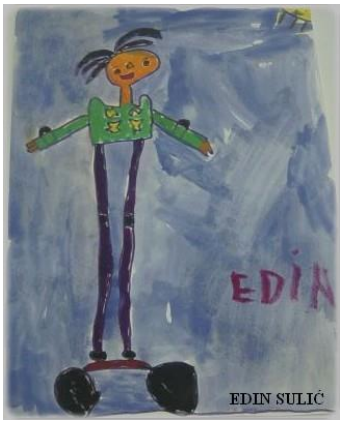
EDIN SULIČ

JANJA BIZJAK

LEA ŠKODNIK

ANA MAVER

MAJA BAVDAŽ

ZIGA BERDON

MARTIN SKRT

MATEJ PONIKVAR

JAKOB BLAŽIČ

NEJC MARKIČ

NEŽA JEKLIN

NIKO BRATUŽ

PATRIK KARNEL

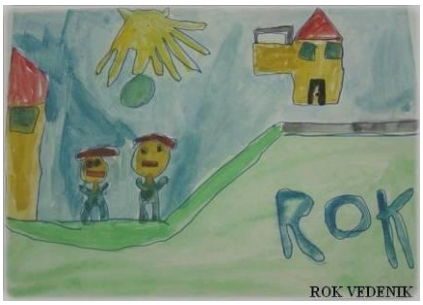

ROK VEDENIK

ROK ZUCCHIATI

TINE DREKONJA

ŽAN KOFOL

KRISTINA FELC

Prvošolci

PTICE SO SE VRNILE

Prvošolci

KOKOŠKA

Naša kokoška je danes vesela,
saj jajček pod sabo je grela.
Piščanček se bo iz njega zvalil
in bo kokoško razveselil.

Podaljšano bivanje 1. razred

ŠOLA

Ko zvonec zazvoni,
se v razred vsem mudi.
V šoli je lepo,
ker nas učiteljice učijo
mnogo zanimivih stvari.

V šoli bodi zdaj vesel,
ker petico si dobil.
Tudi mamo boš razveselil,
ker pri pouku trudiš se.
Uči se še naprej tako,
pa ti vedno bo lepo.

Barbara Jelovčan, 2. b

POT V ŠOLO

Zjutraj sem težko vstal
in se s kombijem
v Kanal v šolo odpeljal.

Tam smo se veliko
novega naučili,
smo pa tudi telovadili in plesali.

V podaljšanem smo
domačo nalogo napisali,
potem pa smo se še igrali.

Nato me očka je prišel iskat
in sva skupaj šla nakupovat.

Aljoša Makarovič, 4. b

Anej Leban, 6. a

MODRI MEDVEDEK

Obiskal nas je Cicibanov modri medvedek. Modri medvedek je bil ves moder in velik. Imel je črne oči in slinček. Bil je lep in prijazen. Naučil nas je plesati.

Valentina Kodelja, Anesa Adrovič, 2. a

Modri medvedek je zelo zabaven in vesel. Rad pleše. Najrajši se igra z žogo in z otroki. Modrega medvedka božamo in se z njim igramo. Je naš najboljši prijatelj.

Laura Mauri, Urška Lango, 2. a

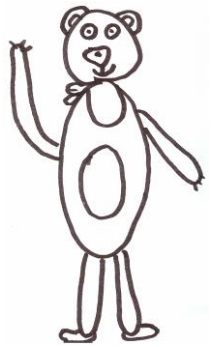

Modri medvedek je sladkosnedek,
rad ima med, rad ima med.
Zvečer leže k počitku,
se dobro naspi.
Zbudi se, a meda več ni.
Pa pride čebela Adela,
zvrhan košek mu ponudi meda.

Nina Mrak, Nina Jakopič, Petra Skrt, 2. b

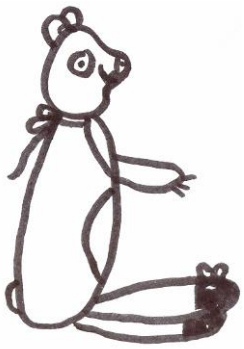

V petek pred prvomajskimi prazniki nas je obiskal Modri medvedek. Potrkal je na vrata in vstopil. Učenci smo se ga razveselili. Povedal nam je lepo pravljico. Naučil nas je plesati medvedji ples. Vsi smo ga pobožali. Zapeli smo mu pesmico in mu podarili risbici. Modri medvedek nam je dal revije in žogo. Z njo smo se igrali. Bilo nam je lepo.

Maša Mrak, Lara Špacapan, Barbara Jelovčan, Gašper Miščič, Tadej Humar, Matic Turchetto, Manca Šuligoj, Denis Leban , 2. b

Modri medvedek je bil velik. Na glavi je imel velike črne oči in okrogla ušesa. Tudi usta so bila velika. Medvedja dlaka je bila modre barve. Kremplji in smrček so bili bele barve. Nosil je bel slinček. Modri medvedek je bil zelo lep.

Aleks Humar, Urban Šlibar, Sara Zavec, Špela Šuligoj, Lara Zimic, Alex Ličen, 2. b

MOJ DOM

Naša družina živi v Spodnjem Zatrebežu. Imamo novo hišo. Zgradil jo je nono, ki je po poklicu zidar. Pomagal mu je tudi moj očka. Hiša je velika.V spodnjih prostorih živita dedek in babica. V sredini živita pradedek Tone in Gabrijela. Naša družina pa živi na vrhu. Tu smo mama, tata, moj brat Žan in jaz Žiga. Okoli hiše imamo rože in travo. Za hišo je gozd.

Žiga Pavšič, 2. r PŠ Levpa

BILI SMO »MIZARJI«

Pri predmetu NIT smo izdelovali vozičke – lojtrnike. Na deščico smo zalepili dve daljši palčki in dvanajst krajših. To je bila ograja pri vozičku. Na spodnji del smo pritrdili kolesa, na sprednji pa držalo vozička. Ker je bilo to malo pred veliko nočjo, smo na vozičke položili seno, nanj pa piščančke, ki smo jih naredili iz časopisnega papirja in žaganja. Zraven smo položili še pobarvane jajčne lupine. Nato smo izdelali še leseno škatlico. Skupaj smo jo zbili z žeblji. Meni in nekaterim sošolcem, ki so prvič zabijali žeblje s kladivom, je bilo to zelo težko. Včasih je šlo tudi po prstih. Škatlico smo na koncu okrasili z narodnim motivom.
Imela sem se lepo, saj mi je tako delo všeč.

Kristina Kudrič, 4. a

EIFFLOV STOLP – NAJIN PONOS

V šoli smo se pogovarjali o projektu »Evropska vas«. Jakob se je odločil, da bo naredil maketo Eifflovega stolpa. K delu je povabil tudi mene.
V reviji TIM je poiskal načrt za meter visoko maketo stolpa. Jakobova mama je poklicala na Tehniško založbo in poslali so nama načrt. Stolp sva izdelovala v delavnici pri Jakobu doma. Vezano ploščo smo dobili v Merkurju, ostalo pa pri prijatelju Jakobovega očeta. Z ročno žagico sva morala izžagati 1549 lukenj. Pri tem sva polomila približno trideset rezil za žagico.

Nekatere sestavne dele sva morala narediti ponovno, ker nama prvič ni uspelo. Probleme sva imela tudi pri sestavljanju. Vse kose sva morala zbrusiti. Nato je prišlo na vrsto lepljenje. Pomagala sva si s sponami in navadnimi ščipalkami za perilo. Ko se je lepilo posušilo, je prišlo na vrsto brušenje spojev. Da bi stolp zaščitila pred vlago in umazanijo ter da bi dobil sijaj, sva ga štirikrat polakirala.
Z najinim izdelkom sva zelo zadovoljna. Zahvaljujeva se staršem ter Ani in Niki za vso pomoč in podporo.

Luka Kralj, Jakob Maver, 4. a

DOBILA SEM NAGRADO

Dobila sem nagrado na likovnem natečaju policijske postaje Nova Gorica.
Ko smo se pripeljali v Bovec, nas je pričakala ravnateljica osnovne šole. Pospremila nas je v učilnico slovenščine. Čez nekaj časa nas je odpeljala v prostor, kjer so bili pripravljeni ksilofoni. Najprej so učenci zaigrali melodijo, nato so zapeli in na koncu še zaplesali. Potem je imela učiteljica kratek govor. Poklicala je župana občine Bovec in načelnika postaje Nova Gorica. Podelila sta nagrade. V vrečki je bilo vse, kar potrebujemo za varnost. Dodali so še plišastega medvedka in bonbone. Po končani proslavi smo šli v učilnico, kjer so nam pripravili pogostitev.

Larisa Krajnik, 3. a

ŠOLA

Šolski zvonec zazvoni,
vsem v razred se mudi.
Šola je zabavna reč,
če hočeš znati več.

Hodi v šolo, saj ti je všeč,
a tudi če ti ni, potrudi se,
da znal boš več.

Lepo v šoli se imej,
uči se,
pa znal boš vse.

David Jelovčan, 4. b

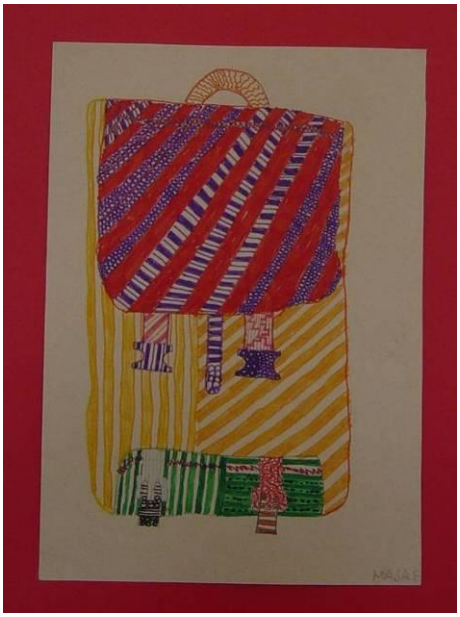

Maja Filej, 6. a

ŠOLSKA URA

Ura dela tika, taka
in se nikdar ne ustavi.
Ko pa ura zazvoni,
Tine v šolo pohiti.
Ura reče Tinčku bu,
Tine v šoli je že tu.
V šoli je zares lepo,
ko se uči poštevanko.
Kmalu je domov odšel,
saj popoldan je prišel.
Znanje je najboljša reč,
saj ne vržemo ga v peč.

Manca Šuligoj, 4. b

BILO ME JE SRAM

Poleti je bil na Banjšicah praznik košnje. Tudi mi smo si ga šli ogledat. Proti večeru so igrali Čuki. Glavni med njimi je bil Jože Potrebuješ. Ko so tako peli, so mene in mojo prijateljico povabili na oder, da bi zapeli pesem Komar. Vprašali so me, kje sem doma. Rekla sem, da iz Kanala namesto iz Levpe. Takrat me je bilo najbolj sram.

Laura Skrt, 4. a

Ko sem bila mlajša, sva šli z mamo v trgovino. Skakala sem med policami. Po nesreči sem s police zbila kozarec kislih kumaric. Vsi so pogledali vame, jaz pa sem zajokala. Izza blagajne je stopila jezna blagajničarka. V obraz sem zardela. Odšla je iskat krpo in metlo. Vse je počistila in pobrisala. Mene je bilo zelo sram. Od takrat sem v trgovini bolj previdna in mirna.

Anika Božič, 4. a

Sram me je bilo, ko sem za roko prijel tujca in mu rekel tata. On me je čudno pogledal. Bilo me je tako sram, da sem hitro stekel k mami. Tujec pa je začudeno gledal za mano.

Kris Pirih, 4. a

Z mamo sva nakupovala v trgovini in sva, kot vedno, šla vsak po svoje. Nekaj časa sem si ogledoval igrače, nato sem poiskal mamo. Povedal sem ji, da grem še eno nadstropje višje in da bom kupil hrano za hrčka. Ko sem si vse ogledal in kupil hrano, sem se vrnil in po pomoti povlekel drugo gospo za roko. Opravičil sem se ji, ona pa je rekla, da sem že priden. Tisti trenutek me je bilo zelo sram.

Rok Pušnar, 4. a

Sram me je bilo, ko so me poslali v francosko trgovino po štručke. Nisem vedel, ali me bodo razumeli. Preden sem odšel, mi je tata povedal, kako se reče kruh po angleško. V trgovini sem povedal, da hočem kruh in pokazal na tistega, ki sem si ga zaželel. Prodajalka mi ga je dala. S plačilom nisem imel težav, saj sem videl znesek na ekranu. Ko sem odšel, sem ugotovil, da sploh ni tako slabo kupovati kruh v drugem jeziku.

Luka Kralj, 4. a

MOJ HRČEK

Moj hrček je bel,
v kletki leži.
Tam sanja o hrani
in se smeji.

Ima črne oči,
se smeje: Hi, hi.
Zvečer si radio prižge
in slastno večerjo poje.

Moj hrček je bel,
v kletki leži,
in sanja o svobodi,
ki je ni.

Kris Pirih, 4 .a

Tadej Leban, 6. a

DOBILA SEM PSA

Vsak ima kakšno skrito željo. Tudi jaz sem jo imela. Zelo sem bila vesela, ko se mi je končno uresničila. Vedno sem si namreč želela psa. Ker živimo v bloku, mi tega oče in mama prej nista dovolila. Za vikend smo se odpeljali k starim staršem na Ilovico. Tam me je čakalo presenečenje, ki ga ne bom nikoli pozabila. Dobila sem pravega živega psa. Je svetle barve. Oči ima temno rjave, po gobčku in repu pa je črn. Je zelo priden in igriv. Z bratom Aljažem sva mu dala ime Runo. Z njim preživiva veliko časa. Vozim ga na sprehode, ga hranim in krtačim. Kadar je priden, ga pohvalim in mu dam priboljšek. Imam ga zelo rada.
Vesela sem, da se mi je uresničila moja velika želja. Upam, da bova postala dobra prijatelja. Zanj bom skrbela po svojih najboljših močeh.

Manja Bezjak, 4. b

Petra Skrt, 2. b

JAZ

Rodil sem se 29.3.1998 v postojnski porodnišnici. Živim v Kanalu, na Čargovi ulici.
Hodim v OŠ Kanal, v 4. b razred. Učim se dva jezika, hrvaščino in angleščino.
Sorodnike imam v Cerknem, v Ankaranu, v Ajdovščini, v Italiji in na Hrvaškem. Rad hodim v gore. Bil sem že na veliko vrhovih. Na morje hodim na otok Krk, v kamp Bunculuka, ki se nahaja v kraju Baška. Na kosilo hodimo v picerijo Cicibela. Letos smo šli na sprehod iz kampa Bunculuka do Vele Luke.
Rad imam živali. Doma imam 3 hišne ljubljenčke: psa in dve papigi. Psu je ime Rexi, papigam pa Piki in Plavček. V našo kurilno klet se je naselila celo krastača.

Luka Lahajnar, 4. a

PLES

V šoli med odmori plešemo,
na plesišču iskre krešemo.
Fantje pri tem uživajo
in včasih za nas navijajo.

Tango, valček, en dva tri,
makarena, samba ta.
Rokam švigat se mudi,
noge pa neutrudni plešejo ča ča ča.

Plešemo, plešemo, uživamo,
si odmore poživimo.
Pridi k nam zdaj tudi ti,
da se s plesom vsem v glavi nam zvrti.

Laura Skrt, Tinkara Mugerli, 4. a

Urška Lango, 2. a

ODBOJKARSKI TURNIR

Neko soboto sem vstala že ob šesti uri zjutraj, ker smo se odbojkarji odpravili na pot. Odšli smo v Koper na turnir. Igrati smo začeli ob deveti uri zjutraj. Igrali smo štiri tekme, ki so bile različno težke. Po vsaki tekmi smo imeli deset minut odmora. Za nas so navijali naši starši. Med sodniki je bil tudi moj oče. Z dobro igro smo presenetili tudi našega trenerja Franca Bukovca, saj smo bili na turnirju prvi. Ko smo se vrnili nazaj v Kanal, smo dobro novico sporočili tudi ostalim.
Upajmo, da bo tudi naslednji turnir tako uspešen.

Kaja Karnel, 4. b

VTISI Z MEDVEDJEGA BRDA

Všeč mi je bilo

Plezanje, streljanje in ples. Prvič v življenju sem streljala z lokom in preplezala visoko steno.

Tinkara Mugerli, 4. a

Ko smo gradili gnezda. Ščipalke za perilo so nam služile kot kljun, s katerim smo nabirali vejice, listje in mah.

Luka Kralj, 4 .a

Spoznavanje živali, ker smo jih lahko tudi prijemali in božali.

Nikita Bucik, 4. a

Ko smo plezali. Imeli smo tudi druge prijetne dejavnosti. Pohodi pa mi niso bili všeč. Prav odveč so mi bili.

Ana Medvešček, 4. a

MEDVEDJE BRDO

Šli smo na Medvedje Brdo,
kjer smo se igrali
in naravo lepo opazovali.
Veliko smo se tam smejali,
v tarčo z lokom navdušeno streljali,
na umetni steni plezali,
zadovoljni, ker smo bili privezani.
V prostem času smo dnevnike pisali,
mnogo spali, spali – in smrčali.

Zavetišča v naravi smo gradili,
v okolici številne potke prehodili.
Smo bližnjo žago obiskali,
debele hlode opazovali,
kako so iz njih deske naredili.

Na koncu tudi priznanja smo dobili,
se od Medvedjega Brda poslovili.

Aljaž Markič, Erik Wolhar Pervanje, 4. a

UTRINKI UČENCEV 5. a RAZREDA Z NARAVOSLOVNEGA DNE PALČEK JAMČEK V UNCU

V torek, 6.5.2008, smo imeli naravoslovni dan. Odpravili smo se v Unec, kjer so za nas pripravili zanimiv in poseben dan. Pred šolo sta nas čakala dva avtobusa. V prvem so se peljali učenci petih razredov, v drugem pa učenci četrtih razredov in učenci podružnične šole Levpa. Pot je bila dolga, vendar smo se kljub temu zabavali.

Andraž Humar

Moj najljubši dogodek je bil obisk Planinske jame. V njej me je bilo malo strah, ker je bilo temačno. V jamo smo nesli kresničke, ki smo jih izdelali v delavnici. Vodiči in učiteljice so ugasnili svetilke in naše kresničke so zasvetile.

Luka Okroglič

Planinska jama je vodna jama, v kateri so kapniki. Živali, ki živijo v njej, so: vodni drsalec, netopirji in dolgovratnik.

Valentin Trošt

Jamarski vodič je pokazal, kaj potrebujejo jamarji za vstop v jamo. Potrebujejo čelado, posebno obleko, svetilko ...

Patrik Lango

V jami je bila čista tema, zato smo večkrat stopili v luže in bili vsi mokri.

Blaž Mrak

V jami je vodič posvetil s svetilko na kamnite skale, ki so imele obliko treh človeških glav in ene živalske.

Martin Jerončič

Vodič nam je povedal, da vsak, ki je padel v vodo, je umrl. Zaradi teh besed smo se vsi malo bali. Na koncu jame nam je pokazal sotočje rek Rake in Pivke, ki se združita v Unico.

Jure Okroglič

S stropa v Planinski jami so viseli kapniki. Tla so bila mokra.
Med potjo smo v akvariju videli človeško ribico.

Grega Pirih

Z avtobusom smo se iz Uršulin doma odpeljali do Planinske jame. Sprehodili smo se skozi gozd, čez mostove in prišli do vhoda v jamo. V njej je bilo hladno in temno.

Tjaša Pičulin

NAJLEPŠI DOGODEK IZ ZIMSKE ŠOLE V NARAVI

Osmega marca smo se šestošolci odpravili v šolo v naravi. Z avtobusom smo se odpeljali v Cerkno.
Vselili smo se v hotel, se seznanili s pravili, nato pa šli smučat. Kosilo smo jedli kar v restavraciji pri smučišču. Nato smo nadaljevali s smučanjem. Razdelili smo se v skupine.
Moj najlepši dogodek je bil, ko sta Eva in Ana priredili zabavo za rojstni dan.

Po večerji smo šli malo počivat, nato pa smo se odpravili v spodnje prostore hotela, kjer je bil tudi disko. Učiteljice so šle vprašat, ali bi lahko odprli disko. Odgovor je bil, da ta dan ni DJ-ja. Mislili smo že, da diska ne bo, a je čez nekaj časa prišel uslužbenec in nas spustil noter. Rekel je, da bo nekdo izmed nas DJ. Javila sta se dva sošolca in ves večer skrbela za glasbo.

Seveda sta Ana in Eva prinesli nekaj sladkarij, čipsov ter sokov, tako da nihče ni ostal ne žejen ne lačen. Bilo je kot v pravem disku. Glasba, raznobarvne luči, disko krogla. Celo karaoke smo imeli. Kdor je želel, je lahko zapel svojo najljubšo pesem. Zmagovalca je čakala tudi nagrada. Zmagovalca smo izbrali mi - občinstvo. Zabava je trajala dolgo v noč. Celo nekatere učiteljice so plesale z nami, druge pa so sedele in se pogovarjale ter nas opazovale. Ko je bil čas odhoda, so učiteljice vstale in zabave je bilo konec. Izmučeni smo se vrnili v sobe, kjer smo se umili, preoblekli ter od utrujenosti kmalu zaspali.

Ta dogodek mi je ostal najbolj v spominu, zato sem vam ga opisala. Upam, da bomo šli še kdaj v Cerkno in da se bomo imeli tako lepo, kot smo se imeli sedaj.

Urša Blažič, 6. a

Nika Stubičar, 6. b

PIKACHU - PLIŠASTA IGRAČA

Pikachu je plišasta igrača v velikosti nogometne žoge. Ima ušesa, ki so dolga okrog devet centimetrov. Ima majhen nos, črne okrogle oči, rdeča lica in usta v normalni velikosti. Roke so daljše od nog. Konice ušes ima črne, drugače pa je rumen, z dvema rjavima črtama na hrbtu. Ima tudi rep, ki je v obliki črke J ali L, odvisno od smeri gledanja. Rep se ujema z barvo črt in telesa. Pikachu je lik iz japonske risanke Pokemon, ki je bila včasih zelo priljubljena. Jaz imam dva Pikachuja, le da je eden v velikosti teniške žogice.
Ta igrača je zelo mehka, zato mi večkrat nadomesti blazino za spanje.

Domen Kuk, 6. b

MOJE NAJDRZNEJŠE DEJANJE

Zgodilo se je, ko sem bila stara štiri leta.
Starši so se odpravljali na pot. Sedela sem na tleh v dnevni sobi in pogled se mi je ustavil na obešalniku ključev. Stopila sem na stol, vzela avtomobilske ključe in stekla do avta. Hotela sem se le igrati, a me je videla teta in igre je bilo konec.
Zdaj pa k bistvu. Prišel je oče in odklenil avto. Stekel je v hišo, ker je pozabil telefon. Jaz pa sem hitro sedla na šoferjev sedež, obrnila ključ in bum bum.
Ko se je oče vrnil, je našel avto ob zidu, mene pa vso objokano od strahu.
Pogledal je sprednji del avta in videl, da je le registrska tabla fuč. Malo me je okregal, a ni bilo hudo. Spomin na ta dogodek pa je še vedno živ.
Na pot smo morali iti s tetinim avtom.

Mateja Felc, 6. b

MOJ RADIO

Moj radio je znamke Grundig.
Ohišje je srebrne barve, zvočniki pa so črni. Je jajčaste oblike in srednje velik. Na njem lahko poslušam CD, kasete in radio. Ima tudi priključek za slušalke. Na levi strani sta še dva velika gumba, eden za glasnost, drugi pa za iskanje radijskih postaj.
Radio mi je kupil tata. Imam ga v sobi, kjer ga z bratom redno poslušava.
Najraje poslušam Sidharto. Takrat ga navijem na ves glas.

Anej Leban, 6. a

MOJ DOM - MOJA SANJSKA DEŽELA

Moj dom se nahaja v Ajbi. V družini smo jaz, moja sestrica Ana, mama Sabina in oče Ivo.
Naša hiša stoji pri potoku z lepim slapom. Hiša je bele barve, pokrita z rdečimi korci. Za hišo stoji garaža, pred njo velika cipresa, ob njej pa gugalnica. Imamo tudi sadovnjak.
Moje delo doma je, da nosim smeti v zabojnik, da pomagam očetu pri delu na vrtu. Z veseljem pomagam tudi v delavnici, kjer izdelujem razne stvari iz lesa. Rad sem tudi v svoji sobi, kjer pišem domače naloge. Zelo lepo se počutim tu, kjer živim. Če imam srečo, lahko opazujem divje živali. Spuščam tudi ladjice v našem potoku in se s sestrico lovim na dvorišču. Rad imam svoj dom, ker se v njem počutim varnega. Najbolj pa sem vesel, ko me obiščejo prijatelji in se skupaj igramo.

Jakob Maver, 4. a

KAKO SO KRSTENICE DOBILE IME

Moj domači kraj Krstenice naj bi dobil ime iz besede krst.
Cerkvica Sv. Miklavža, ki naj bi bila zgrajena v prvi polovici 15. stol. (1450) je nadomestna cerkvica kapelice (znamenja), ki je stala pod vasjo, kjer je sedaj železniška proga Gorica - Jesenice. Domačini še sedaj ta kraj imenujejo ″Pri znamenju″. Na tem kraju naj bi v času pokristjanjevanja krstili domorodce in okoliške prebivalce.
Novejša dogajanja dokazujejo, da je bila sedanja kapelica (zapis o vizitaciji iz Ogleja) zgrajena 1293. ali 1296. leta.
V naši vaški cerkvi Sv. Miklavža je lesen kip Sv. Nikolaja (razstavljen je bil v Parizu, Sarajevu, Ljubljani; gotska plastika) in bronast zvon z vlito letnico MCCCCLXIII (1463).
Zelo sem ponosen, da sem doma iz vasi, o kateri je znanih še mnogo zgodovinskih dogodkov iz francosko-habsburške vojne (1798), 1. sv. vojne (1915) in 2. sv. vojne (1941).
O tem bi vam moral pripovedovati moj dedek Boris.

Matic Gabrijelčič, 5. b

KAKO JE MOJ KRAJ DOBIL IME

V davni preteklosti je bilo okrog moje vasi veliko pašnikov.
Mali kmetje so bili revni. Imeli so malo zemlje, zato niso mogli rediti goveda. Imeli so ovce, ki ne rabijo veliko hrane in prostora za pašo. Ker so jih imenovali avace, je iz tega nastalo ime vasi AVČE.

Tomaž Šuligoj, 5. b

KAKO JE KRAJ MIREN DOBIL SVOJE IME

Kraj Miren leži na ravnini na obeh bregovih tihe in počasne reke Vipave. Pri naselju del Vipave ponikne in pod zemljo odteka v Doberdobsko jezero. Po starem ustnem izročilu naj bi bilo prav tu, kjer zdaj leži naselje, nekoč jezero. To jezero naj bi počasi odtekalo v požiralnike. Tako naj bi ostala le globoka struga Vipave. Ko so se vode in svet ob njih umirili, je tu ostal le mir. Tako je Miren dobil svoje ime.

Jan Markič, 5. b

KAKO JE KOPA DOBILA

Pobočju Cimprovke so domačini zaradi podobnosti z oglarsko kopo nadeli ime Kopa.

Gašper Makorič, 5. b

KAKO JE KANAL DOBIL SVOJE IME

Opisal vam bom Kanal.

Kanal je dobil ime po globokem kanalu, ki ga je naredila reka Soča.

Prvi dokazi o Kanalu so iz leta 333 n. št., ko so v Gorenji vasi našli zlatnike iz časa Konstantina Velikega. Kanal je nastal kot fevd goriško-gradiščanske grofije. Dokazi o kanalski fari so shranjeni v vatikanskem arhivu. Iz arhiva je razvidno plačevanje desetin za kanalsko faro, ki je omenjena leta 1296.

V Kanalu je stal tudi grad. Pod jim je nastajalo naselje. Prvi pisni viri o gradu so iz leta 1264. V času protestantizma so v gradu grofje Eggi gostili tudi Primoža Trubarja. Graščina je bila prodana leta 1902. Grad se v prvotni podobi ni ohranil. V njem je bila vojašnica. V pripadajočih stavbah so sedaj stanovanja.

V kanalski cerkvi je potekala božja služba že leta 1309. Zaradi strele je celotna gotska cerkev pogorela leta 1632. Nato so zgradili novo cerkev. Do leta 1782 je bilo ob cerkvi pokopališče. Ker so se domačini preselitvi pokopališča upirali, je na pomoč priskočila vojska iz Gorice. Preselili so ga k cerkvici svete Ane.

Kanal je bil obzidan. V obzidju je bilo dvoje vrat. V obzidju so bili štirje stolpi. Eden je še ohranjen. V njem je galerija Rika Debenjaka. Eden od stolpov je preurejen v hotel.

Na trgu še sedaj stoji Neptunov vodnjak, ki so ga grofje Coronini leta 1815 podarili Kanalcem. Če se postaviš pred kip tako, da gledaš skozi krono, vidiš zvezdo severnico.

V času kuge, ki je izbruhnila okrog leta 1500, so Kanalci romali na Sveto goro in prosili za odpravo kuge. Iz tega časa se je ohranilo kužno znamenje. Kanalski most je bil zgrajen konec 16. stoletja.

V času francoske revolucije so šli Francozi dvakrat skozi Kanal.Most je bil porušen in na novo zgrajen leta 1816.

Gradnja železnice se je začela leta 1904. Otvoritev je bila leta 1906.

Ko je bila moja prababica še majhna, je bilo središče Kanala na Kontradi. Tu je bila sodnija, zapori, pekarna, občinska hiša, ipd. Na trgu so bili rokodelci, obrtniki, kovači in kotlarji. Na Brajdi je obratovala tovarna svile.

Kanalska šola je bila ustanovljena leta 1772 v času cesarice Marije Terezije. Učni jezik je bil slovenski, nemški in deloma tudi italijanski. V času Napoleona so v šoli poučevali tudi v francoskem jeziku. Posebno je podpiral razvoj šole Valentin Stanič, doma iz Bodreža, ki je bil duhovnik, pesnik in pisatelj. Ustanovil je tudi sklad za štipendijo za revne otroke.

Kanalci so ustanovili požarno stražo, ki je predhodnica današnjega gasilskega društva. Posebno so se tedanji gasilci izkazali ob gašenju požara v Bodrežu in v tovarni svile.
Kanal se je v mesto razvil po drugi svetovni vojni.

Jernej Sitar, 5. b

DAN ZLATE KNJIGE

(Obiski Franceta Bevka na Osnovni šoli Kanal)

Zelo dobro poznan primorski pisatelj France Bevk se je rodil 17. 9. 1890 in umrl istega dne leta 1970, zato je 17. 9. proglašen za Dan zlate knjige, saj je F. Bevk zapisal, da je dobra knjiga zlata knjiga. Tudi letošnje šolsko leto smo se mladi knjižničarji spomnili na pisatelja in pripravili manjšo priložnostno razstavo.

Učenci petih razredov vsako leto obiščejo njegovo rodno Zakojco, saj je bil France Bevk z našo šolo še posebej povezan. V preteklosti je pionirski odred naše šole nosil njegovo ime in pisatelj mu je poklonil svojo fotografijo z lastnoročnim posvetilom, ki danes visi v naši šolski knjižnici. To je bilo leta 1950.

Pisatelj je svoje kanalske bralce obiskal še leta 1959 skupaj s pisateljem Miškom Kranjcem, mladim pesnikom Tonetom Pavčkom, pisateljem Brankom Rudolfom ter pisateljico Mimi Malenšek. Fotografija tega obiska, ki jo hranimo tudi na šoli, je objavljena v knjigi France Bevk avtorice Helge Glušič. Kasneje je Bevk obiskal kanalske učence 22.2.1962, ko so se selili v novo šolsko poslopje (današnjo šolo). Ohranjenih je nekaj fotografij iz tistega obdobja. Pisatelj je ob tej priložnosti šoli podaril nekaj svojih knjig s posvetilom.

Knjižnica naše šole hrani tudi prvo izdajo romana Kaplan Martin Čedermac, ki je izšla leta 1938 pri Slovenski matici v Ljubljani pod Bevkovim psevdonimom Pavle Sedmak.

Veliko razlogov imamo, da se Franceta Bevka spominjamo, zato berite njegove knjige, obiščite njegov grob na pokopališču v Solkanu in Goriško knjižnico Franceta Bevka. Ustavite se ob njegovem spomeniku v Novi Gorici, zapeljite se po Bevkovi ulici skozi Kromberk ter se posladkajte s sladoledom na Bevkovem trgu v Novi Gorici.

Mladi knjižničarji Osnovne šole Kanal in knjižničarka Zvonka Cigoj

Eva Mori, 6. b

IDEALEN OČE - PO MNENJU NEKATERIH OSMOŠOLCEV- BI BIL TISTI, KI

- bi mi pustil med vikendi biti dalj časa zunaj
- se ne bi jezil name, če bi dobila slabo oceno
- ne bi dajal kazni
- bi hotel, da gre otrokom dobro v šoli
- bi bil zabaven in bi večino časa preživel s svojimi otroki
- bi otroke vozil na zabave ter jim pomagal pri domačih nalogah
- ne bi nikoli delil kazni
- mi ne bi vedno govoril, naj se grem učit
- bi bil malo bolj strpen
- bi nam pustil igrati igrice
- bi me podpiral pri vseh mojih odločitvah
- bi se veliko smejal, mi dovolil veliko pohajkovati, bi mi pustil veliko časa na računalniku
- bi bil pravičen, bi mi razložil, če česa ne bi znal pri pisanju naloge
- mi ne bi »težil«
- bi me več podpiral in me zagovarjal
- bi imel dober pristop do vzgoje otrok, bi imel rad svojo ženo in otroke, bi bil pošten, delaven in prijazen

Osmošolci

Peter Nanut, 6. b

TO SEM JAZ

Jaz sem Lorena. Imam trinajst let, rojena pa sem bila dne 25.5.1994 v Ljubljani. Visoka sem 172 cm in imam svetle lase ter modre oči. Živim v Kanalu na Čargovi ulici. Ko sem bila majhna, sta bila moja starša še mlada in sta mi kupila in naredila vse, kar sem si zaželela. Imela sem zelo lepo otroštvo, vsaj po spominih in pripovedovanju sorodnikov ter ljudi, ki so me videli v otroških letih. Moja družina šteje štiri člane. To smo: jaz, sestrica Pia, mama Mojca in oče Dušan. V družini se dobro razumemo in prepirov skoraj ni.

Ko sem prvič vstopila v vrtec, me je bilo zelo sram in nisem imela prijateljev, saj sem vstopila sredi leta in ostali so se že poznali. Sčasoma sem pridobila prijatelje, vendar mi je bilo težje, kakor tistim, ki so vstopili v vrtec na začetku leta.

Moji prvi spomini na šolo pa me bolj razveseljujejo, saj sem že imela prijatelje in niso me imeli več za "cmero". Ko pomislim, da sem sedaj že v 8. razredu, sem zelo ponosna nase, saj sem iz plašnega otroka, kot sem bila v vrtcu, zrasla v najstnico, ki ima prijatelje ter se zna postaviti zase.

Sedaj me vedno bolj zanimajo poklici in šolanja za naprej. Upam, da bom sprejeta na športno gimnazijo ali pa vsaj na splošno gimnazijo. Starši mi pravijo, naj se učim, če hočem na to šolo, ker je težka in z mojimi trenutnimi ocenami ter znanjem ne bom prišla daleč. Želim si postati učiteljica športne vzgoje ali trenerka odbojkarskega kluba, saj sedaj tudi sama treniram odbojko pri OK Neptun - Eurokabel.

Moj hobi, kot sem že prej omenila, je odbojka, ki jo zelo rada treniram, čeprav mi vzame veliko časa. S treniranjem odbojke sem začela pred štirimi leti s pomočjo moje najboljše prijateljice Tane, ki me je prosila, naj hodim, ker takrat še ni bilo kluba. Zelo sem ji hvaležna, da me je pripravila do treniranja odbojke, saj sem sedaj že kar uspešna.

Prijateljev imam veliko, mnogo stvari si tudi zaupamo in upam, da se bom nekoč, ko bom odrasla, spomnila na vse prijatelje ter ohranila stike z njimi.

Načrtov za naprej imam veliko, najbolj pa si želim, kot sem že prej omenila, postati učiteljica športne vzgoje ali trenerka.

Upam, da se mi bodo pričakovanja in načrti uresničili, saj se zelo trudim.
Menim pa tudi, da bom s kančkom učenja več imela boljše ocene in bom zlahka sprejeta na gimnazijo ter bom nekoč dobila odlično službo.

Lorena Likar, 8. a

ALI ZNAMO OPISATI JEZO LE V NEKAJ POVEDIH?

POBESNELA SEM

Nekega dne sem sedela na kavču v dnevni sobi. Gledala sem rokomet. Igrala je Slovenija proti Nemčiji. Ko se je bližal konec tekme, je bil rezultat za Slovenijo zelo slab. To me je razjezilo, saj sem hotela, da zmagajo Slovenci. Ko se je tekma končala, je seveda Slovenija izgubila, Nemci pa so odnesli zmago. Bila sem tako jezna, da sem pričela kričati in loputati z vrati. Starši so se pričeli name jeziti, saj sem s svojim obnašanjem presegla že vse meje. Zaradi tega sem dobila teden dni kazni.

Jelena Mijatović, 8. b

SPOR Z BRATOM

Z bratom se večkrat skregava, ampak včasih me prav razburi. Takrat postanem v obraz rdeča, pritisk mi naraste na 500 in vse v hiši bi razbila. Takrat sploh ne vem, kaj se dogaja okoli mene, ampak se počutim kot junakinja iz filma, ki mora rešiti svet pred zlobnim bratom.
Počutim se vsemogočno, vse bi lahko premagala, celo ljudi iz kamna. Res me utrudi takrat, ko se počutim tako močno. Če ne bi posredovali starši ...
Potem pa od vsega hudega grem spat in naslednji dan sem spet stara Tereza.

Tereza Valentinčič, 8. a

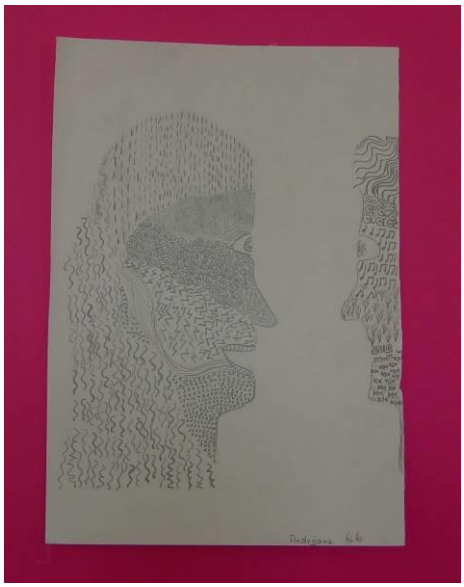

Andrijana Damjanovič, 6. b

POBESNELA SEM

Nekega dne sem na internetu iskala fotografije Afrike za geografijo. Vse sem hotela prenesti na Word dokument. Ampak dokumenta nisem shranila in sem kar vstavila disketo, da bi shranila. Kmalu zatem se mi program ni več odzival in se je vse izbrisalo. Ker sem porabila kar precej časa, da sem našla te fotografije, sem seveda pobesnela. Najprej sem preklinjala računalnik, nato pa sem disketo vrgla na tla. V tem času ni bilo nikogar zraven mene in me zato niso slišali.

Katarina Jerončič, 8. a

VREDNOTE

Veliko ti na svet` pomen`jo
dobre stare te vrednote,
katero prej bi dal od sebe,
a pazi, da ne bo pomote.

Sreča te skoz` življenje spremlja
in ti daje razna mnenja,
a s srečo pride tud` nesreča,
ki je k sreči opoteča.

Mir na svetu dela dobro,
a kaj, ko nismo vsi enaki,
nekdo ima pač rajš` nemir,
težko mu stopajo koraki.

Ljubezen nas neguje,
daje nam veselje,
skoz` življenje z nami potuje,
vedno do sreče nas pripelje.

Prijateljstvo je lepa reč,
a prijatelj mora bit` ta pravi,
da se nikol` ne obrne preč,
da v stiski zate se postavi.

Družina vsem nam dost` pomeni,
tam te vedno radi imajo,
nikoli te proč ne dajo,
vedno s teboj lepo ravnajo.

Življenje je na svet` le eno,
skrivnostno, včasih nepošteno,
s teboj zelo lepo ravna,
če ti lepo neguješ ga.

To vrednote so,
ki meni dost` pomenijo,
treba z njimi je živeti,
hočeš ali ne, sprejeti
in jih vselej rad imeti.

Deni Kuk, 8. b

Maja Krpan, 6. b

SVET POSTAL JE PRAVA MORA

(Glosa)

DOBRO NIČ VEČ NE ZMAGUJE,
ALKOHOL POVSOD, MAMILA …
SO ZA NAŠ SVET SPLOH ZDRAVILA?
KAM ČLOVEŠTVO USODA KUJE?

Ni le v pravljicah vseh vaših
zmagovalo samo tisto,
kar bilo je v duši čisto.
Že v starih, krutih časih
pri vseh prednikih je naših.
To se danes ne spoštuje,
le denar se potrebuje!
In zato počno se stvarce,
dobre, slabe, za denarce.
Dobro nič več ne zmaguje.

Le poglej mladino našo,
komaj dobro svet opazi,
že je v odraslih fazi.
Brede v vedno večjo kašo,
Starši, kaj je z vzgojo vašo?
Prepovedano, vabila,
daje vsem brez pojasnila.
Brž ko sebe se zave,
že poskusit hoče vse.
Alkohol povsod, mamila,

In potem se človek vpraša,
so bile krvave reke,
res obvezne za razplete?
Je drugačna Zemlja naša?
Mar nam revščina ugaša?
V hladno senco svet ovila
neprijaznosti je svila.
Človek, kje razum se skriva?
Strup se vsak dan bolj uživa.
So za naš svet sploh zdravila?

Martin Jug, 4. r PŠ Levpa

Lačna usta so ostala,
svet nasilje le obdaja,
nič več ni na Zemlji raja..
Vojna tega ni končala,
Zemlja je še bolj jokala.
Danes nam denar vladuje,
celo družbo nam oblikuje.
Pa čeprav si ne priznamo,
sami kopljemo si jamo.
Kam človeštvo usoda kuje?

Beti Strgar, 9. a

DOMOVINA JE ENA …
(Utrinki ob Vodnikovem Dramilu)

NIHČE NE LJUBI DOMOVINE, KER JE VELIKA, TEMVEČ ZATO, KER JE NJEGOVA!

Katarina Jerončič, 8. a

ČE ŽELITE RES SPOZNATI IN VZLJUBITI DOMOVINO, POJDITE V TUJINO!

Kristina Humar, 8. a

DOMOVINA JE KOT DRUŽINA.
ŠELE KO SI DALEČ PROČ OD NJE, SPOZNAŠ, KAKO RAD JO IMAŠ.

Minka Markič, 8. a

ZA TUJCE MAJHNI IN REVNI SMO,
PRI NJIH SONCE VEDNO SIJALO BO,
A TUDI MI DOČAKALI BOMO TO,
SAJ NAD NAMI ISTO JE NEBO.

Mojca Madon, 8. b

PESEM O VALENTINU STANIČU

Valentin Stanič, kanalski rojak,
za našo državo je gorski junak.
Na mnogo gora se je povzpel,
Triglavu višino izmerit` uspel.

Valentin bil je Bogu predan,
k njemu je molil vsaj enkrat na dan.
Vedel je, da bil bi ubog,
če ne bi ob njem hodil sam Bog.

Stanič je rad pomagal vsem,
cepit` ljudi mu ni bil problem.
Cepivo za koze je izdeloval
kar iz krvi ozdravljenih krav.

Ko bil je star 73 let,
ga Bog je poklical na oni svet.
Med zidanjem dvignil je kamen v nebo
in se zgrudil na črno zemljo.

Jan Križnič, 7. a

PRIJATELJSTVO
(Mnenje o knjigi Nimaš pojma)

Prijatelji si med seboj pomagajo, skupaj odkrivajo nove svetove, zidajo most, ki pelje v neskončnost. Le pravi prijatelji si ob težkih trenutkih stojijo ob strani.

Živeli so trije prijatelji. Niso se klicali po imenih, dali so si vzdevke Piksi, Nejc in Sine. Skupaj so preživljali otroška leta, čeprav je imel vsak izmed njih lastnosti, ki jih druga dva nista marala, pa se zanje niso zmenili. Pogosto so se skupaj igrali. Lovili so paglavce, se igrali ob potoku in se pogovarjali. Ker so bili še otroci in se na usode prijateljstev niso spoznali, so želeli njihovo prijateljstvo celo zapečatiti s krvno prisego. To so na nek način tudi storili. Nekega dne so našli pasjega mladička. Poimenovali so ga Snupi. Na vsak način so ga želeli obdržati. To jim je tudi uspelo doseči. Sklenili so, da morajo ostati prijatelji tudi zaradi psička. Na žalost pa ni ostalo pri tem. Njihovi odnosi so se pričeli krhati. Na koncu so se skregali, psička pa je dokončno obdržal Piksi. Po mojem mnenju je bila njihova usoda nepravična, saj bi bilo lepo, da bi njihovo prijateljstvo ostalo za vedno. Besedilo sporoča, da prijatelja ne smeš nikoli pustiti na cedilu, temveč mu moraš stati ob strani, pa naj se zgodi karkoli. Njihovi medsebojni odnosi so bili v otroštvu brezmadežni. To dokazujejo tudi medsebojni pogovori. Ko so se skregali, so se razšli. Začeli so sovražiti drug drugega. Očitali so si lastnosti, ki so jih spregledali, ko so še vedno bili prijatelji. Najljubša književna osebnost mi je bil Piksi, saj je bil skrben, učen fant. Tudi ko je postal starejši, je še vedno ohranil stara načela. Prav zaradi Piksija se je njihovo prijateljstvo zopet združilo, sicer za kratek čas, vendar le. Bilo mi je zelo všeč, kako nesebično je želel, da bodo vsi skupaj na Snupijevi zadnji poti. Všeč mi je bilo tudi to, kako se je trudil, da bi se zopet spoprijateljili. Menim, da ga je pisateljica Janja Vidmar tako opisala, ker se ji je zdelo pomembno poudariti drugačnost. Čeprav je že gospa v srednjih letih, rada piše za mladino. V vsakem od svojih del opisuje nekaj novega, nekaj drugačnega od povsem normalnega življenja. To mi je zelo všeč, saj ob branju njenih del spoznavaš nekatere probleme in tegobe določenih ljudi, ki so drugačni zaradi vere, narodnosti ali osebnih izkušenj. Menim tudi, da je to zelo pomembno, če se morda sam kdaj znajdeš v podobni situaciji. Predvsem pa ne smemo podcenjevati drugih. Vsakdo ima pravico, da ga cenimo ter ga sprejemamo takšnega, kakršen je. S tem dejstvom so se trije prijatelji, čeprav za kratek čas, zopet združili.

Konec mi ni bil všeč, a kljub temu verjamem, da je bolje okušati pravo prijateljstvo nekaj časa, kakor pa biti za vedno deležen lažnega upanja.

Kaja Pirih, 9. a

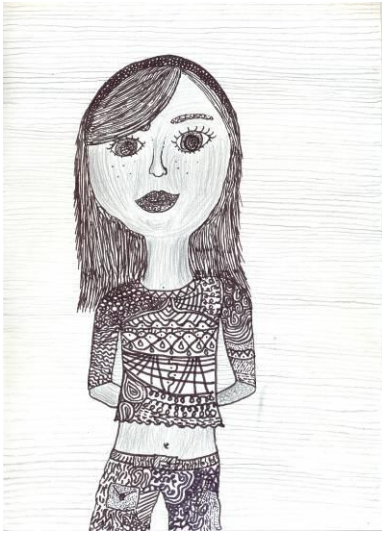

Vanesa Močilnik, 6. a

TOPLOTA
ZVONČEK
MAČICE
ZELENI
KUKAVICA
DELO

Denis Leban, 2. b

Petra Skrt, 2. b

PLAVANJE
SONCE
SOL
SLADOLED
POČITNICE
MORJE
POTOVANJE

Špela Šuligoj, 2. b

Petra Šuligo,j 2. a

JEŽ
LISTJE
SADJE
TRGATEV
VINO

Sara Zavec, 2. b

Špela Šuligoj, Maša Mrak, Barbara Jelovčan, 2. b

MRAZ
SANI
MEHKO
SPANJE

Nina Mrak, 2. b

Aleks Humar, 2. b

JESENSKA

O jesen, tako si lepa ti,
ko hladen vetrc završi
in list od drevesa odtuji.

V jeseni je v gozdu zelo lepo,
od barv vseh toplih
nikoli mrzlo,
zlatorumeno drhti vsako drevo.

Od srčastih, pa do suličastih,
vseh listov oblik,
tako te prevzame,
da utrne se vzdih.

Domen Kacin Vodičar, 6. b

Maja Jakopič, 6. a

ZIMA

Zima je letni čas. (Žan)

Zima je, kadar pada sneg in so drevesa gola in zasnežena. (*Ana*)

Zima je, ko se kepamo in je na cesti poledica. (*Neža*)

Pozimi smo toplo oblečeni, se sankamo in smučamo. (*Jakob*)

Pozimi se drsamo na ledu. (*Maja*)

Zima je, kadar je mrzlo. (*Žiga*)

Pozimi posipajo cesto s soljo in plužijo. (*Martin*)

Zima je, ko se veselimo in kadar je sneg. (*Andrej*)

Pozimi dajejo lovci hrano gozdnim živalim, doma pa kurimo, ker je mraz. (*Eva*)

Zima je, kadar nas obiščejo dedek Mraz, Božiček in Miklavž. (*Patrik*)

Pozimi gremo v hribe in se smučamo. (*Edin*)

Pozimi je vse zasneženo in ne moremo nikamor iz hiše. (*Miloš Denis*)

Zima je, ko so na strehah ledene sveče. (*Janja*)

Podaljšano bivanje 1. razred

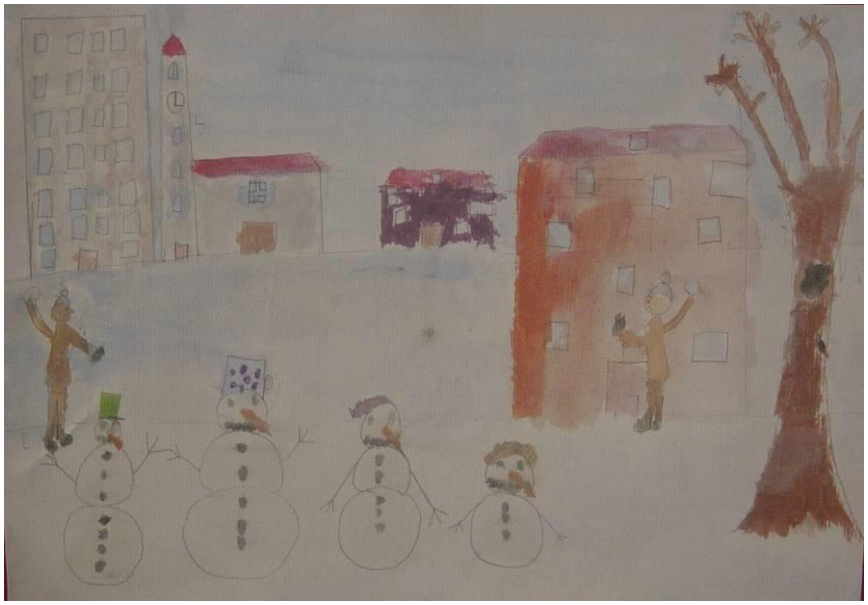

Matic Gabrijelčič, 5. a

SNEŽAK ZA HIŠO

Zapadel je sneg čez polja in breg,
otroci brž vzeli so sani,
da lepo bi preživeli zimske dni.

Za hišo so snežaka naredili
in mu na glavo lonec položili,
v roke so mu metlo dali,
veselo okoli njega zaplesali.

Neža in podaljšano bivanje 1. razred

NOVOLETNA PESMICA

Za novo leto smo se zbrali,
ogledali si ognjemet,
opolnoči še nismo spali.

Drugo jutro smo težko vstali
in se v Italijo z avtom odpeljali.

Šli smo tja na lep izlet,
do morja, k obali.

Nabirali smo morske školjke,
v vodo jih metali,
si v najlepše nekaj zaželeli.

Zvečer utrujeni smo bili,
ko smo se domov vrnili.

Nika Cvetrežnik, 4. b

NOVOLETNE POČITNICE

Med novoletnimi počitnicami smo šli v terme Olimje. Ko smo prišli tja, je bilo vse zasneženo. Takoj sem se šel sankat. Naslednji dan smo šli v bazen. Tam sem spoznal nove prijatelje. Skupaj smo plavali in se igrali. V termah sem praznoval tudi rojstni dan. Mama je skuhala dobro kosilo, po njem pa smo se posladkali s torto.
Zvečer smo šli v Ljubljano. Tam je bilo polno lučk in dobra vila. Povedal sem ji tri želje in obljubila je, da se bodo izpolnile.
V termah smo preživeli tudi zadnji dan starega leta. Opolnoči smo občudovali velik ognjemet. Voščili smo si vse najboljše v novem letu. Bilo je veliko ljudi in vsi so se veselili. Močno je bilo mraz, zato nismo dolgo ostali zunaj.
Ko smo zjutraj vstali, je močno snežilo. Na žalost je bilo treba tisti dan oditi domov.
Bilo je lepo in komaj čakam, da bomo spet šli v Olimje.

Nik Knafelc, 4. b

Damjan Medvešček, 2. a

PUSTNO USTVARJANJE

KLOVNI SO PISANI,
LOVIJO SE RADI,
OTROKOM NAGAJAJO,
VELIK NOS IMAJO,
NOSIJO S SABO BONBONE
IN PISANE BALONE.

KROFI IMAJO MARMELADO,
RADI OTROCI SE Z NJIMI SLADKAJO.
OH, KAKO DIŠIJO,
FANTOM SE SMEJIJO.

Podaljšano bivanje 2. razred

PUSTNA

Danes bomo piške.
Vso obleko svojo bomo slekli,
se v pajace preoblekli.
Z barvo bomo si obraz zakrili,
se po ulicah kot šeme zapodili.
Žalost vso naj vrag pohrusta,
danes šli se bomo pusta.
Potem se bomo še igrali
in se z miškami in krofi posladkali.

Tadej Škrlec, 4. b

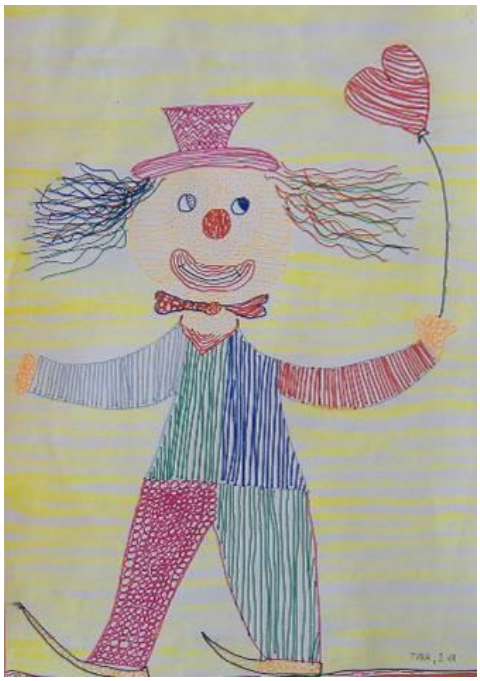

Tina Lango, 2. a

KULTURNI DAN – PUSTOVANJE

Učenci 2. b smo skupaj z gospodom Ivanom izdelovali pustne maske.

Pri izdelovanju mask smo bili zelo natančni in marljivi!

Maske so narejene. Ali niso čudovite!?

POMLAD

Zima se je poslovila
in pomlad je nastopila.
Z njo so lastovke priletele
in trobentice zacvetele.
Čebelice letajo s cveta na cvet,
živali prebudile so se v sončen pomladni svet.
Kmetje že polja obdelujejo,
otroci po travnikih se podijo.
Narava v zeleno se je preoblekla
in zimsko obleko je slekla.

Jure Okroglič, Tjaša Pičulin, Tadeja Jug, 5. a

Manca Šuligoj, 2. b

Drevesa cvetijo
in se nam smejijo.
»Pomlad!« kričijo.

Ptice pojejo,
se pomladi smejijo
in na drevesih gnezdijo.

Trava zeleni
po hudih zimskih dneh
in se veseli lepih toplih dni.

Aljaž Skrt, Andraž Humar, 5. a

Anesa Adrović, 2. a

POZDRAV POMLADI

Podaljšano bivanje 1. in 2 . razred

POMLAD, RAD-A TE IMAM, KER …

- se vse prebuja, zunaj letijo ptički in metuljčki, *(Sara)*
- je toplo, cvetijo trobentice in gremo v bazen, *(Maša)*
- ni snega, *(Bajram)*
- lahko greš na morje, *(Alex)*
- vse cveti, *(Lara)*
- sadimo rožice, *(Nina)*
- gremo na sprehod, *(Barbara)*
- zeleni trava, cvetijo češnje in se prebujajo živali, *(Tadej)*
- sije sonce, *(Alex)*
- gremo hodit v gozd, *(Gašper)*
- ne sneži in ne kurimo več, *(Gaber)*
- je sončno in rastejo rožice, *(Anesa)*
- se lahko igram zunaj, *(Petra)*
- je toplo, cvetijo rožice in ima sošolka rojstni dan, *(Laura)*
- lahko opazujem živali, *(Matic)*
- je toplo, vse cveti in ptički letajo. *(Manca)*

Podaljšano bivanje 2. razred

DAN ZEMLJE

Lig, 23. april 2007 – Turistično društvo Kolovrat Lig je zopet pripravilo čistilno akcijo, v kateri smo sodelovali prostovoljci z Liga in okoliških vasi. 21. aprila ob 8h smo se zbrali pred trgovino v Ligu. Ker je bila ta akcija namenjena dnevu Zemlje, smo se po svojih močeh potrudili pobrati smeti ob cestah. Do 12h smo že vsi končali. Čeprav nas je bilo v tej akciji udeleženih samo osem, smo nabrali kar veliko smeti. Tako smo tudi letos Zemlji posvetili ta dan.

Minka Markič, 8. a

DEJAVNOSTI PRED PRVOMAJSKIMI PRAZNIKI

Podaljšano bivanje 1. in 2. razred

POLETJE

Ivana in Samo
sta šla na sprehod.
Videla sta češnje
in poslušala ptice.
Legla sta v travo,
gledala v nebo
in sanjala,
kako na morju bo lepo.

Lara Zimic, 2. b

AVŠKI ČUDEŽ

Priletelo je nekaj z neba.
Res, čudo je bilo, kar se v Avčah je pojavilo.
Ena deklica bila je tam,
Se je obračala, čudila,
Ema vsa v strahu je bila.
Ne ve, če prav je, da bi gledala,
Ej, saj to lahko nevarnost huda bi bila.
Čuti, da mora stran, saj tako najbolje bo.
Ema odšla je proč.
Ne bo je več nazaj.
Je mamici povedala:
En meteorit je padel dol z neba.

Veseli v Avčah so bili.
A vseeno malo so prestrašeni.
V ponos jim je bilo,
Če k njim z neba meteoriti padajo.
Ah, meteoriti, meteoriti.
Ha, zaradi vas smo presenečeni.

Kristina Kudrič, Ana Medveščeк, 4. a

Martin Jerončič, 6. b

METEORIT

Meteorit skozi vesolje leti,
v Avče prileti.
»Joj, moja njiva gori!«,
kmet prestrašen zakriči,
ko na polje gledat prileti.
V očeta sin strmi
pa mu reče:
»Pokličiva arheologa,
da ga preuči«.

Pa pride res arheolog,
meteorit pogleda in pobere,
in na Dunaj ga odnese.

Rok Pušnar, Jernej Požar, 4. a

Domen Kacin Vodičar, 6. b

OB 100-LETNICI METEORITA V AVČAH

Pri družbi smo se pogovarjali o orientaciji in vesolju. Ko nam je učiteljica povedala, da je padel v Avče meteorit, smo bili vsi presenečeni. Šli smo na predavanje, kjer so nam tri učenke iz 9. razreda povedale vse o meteoritu. Pozorno smo poslušali in si veliko zapomnili.
Pred 100 leti je v Avče padel meteorit. Imel je obliko ledvice. Velik je bil približno 15 cm. Našel ga je vaščan. Mislil je, da je topovska krogla, ki se je zarila v zemljo. Bil je zelo prestrašen, zato sta s sinom hitro zbežala domov in povedala, kaj sta videla.
V Avčah je bila prireditev ob 100-letnici padca meteorita. Prišlo je veliko ljudi. Postavili so spomenik na ta dogodek.

Laura Skrt, Tinkara Mugerli, 4. a

METEORIT

Letošnje leto, natančneje 31. marca, je minilo natanko 100 let, odkar je padel do sedaj edini meteorit na slovensko ozemlje, in sicer v Avče. Ker je ta kraj v naši bližini in ker je letos ravno stota obletnica, smo se vedoželjni raziskovalci pri dodatnem pouku zgodovine odločili, da pobrskamo po starih časopisih, povprašamo starejše osebe … in tako poizvemo več o tem dogodku. Prvo vprašanje, na katerega smo si morali odgovoriti, če smo želeli nadaljevati z našim raziskovanjem, je bilo: » KAJ SPLOH JE METEORIT?«

Meteorit je kamnit ali kovinski del snovi, ki pade na zemeljsko površje iz vesolja. Povprečen meteorit pade na Zemljo s hitrostjo do 70 km/s, toda večina se jih upočasni na 10 km/s preden dosežejo površino, in sicer zaradi trenja. Tako padejo na površje brez kakšnih koli eksplozij ali kraterjev. Če pa tehtajo več 100 ton, se le malo upočasnijo in lahko naredijo veliko škodo.

Meteorit iz Avč

Padla drevesa po padcu meteorita

Meteoriti so večinoma asteroidnega izvora. Njihova starost je enaka starosti osončja, to je okoli 4500 milijonov let. Znanstveniki na podlagi meteoritov preučujejo nastanek in starost vesolja, obenem pa tudi kemično in mineraloško sestavo drugih planetov.

Leto 1908 bi lahko poimenovali tudi »deževno leto meteoritov«, kajti v tem letu jih je padlo kar nekaj. Naj omenimo meteorit, ki je padel na območju Tunguske v Sibiriji. Tu je ob 7.20 prišlo do eksplozije v zraku, ki ji je nemudoma sledilo vibriranje tal, nato pa je bilo videti žareče telo v smeri proti severozahodu od Vanavare. Eksplozija je podrla okrog 60 milijonov dreves.

Istega leta je padel tudi meteorit v Avčah.

Zemljino površje je zadel 31. marca ob 9. uri zjutraj. Težak je bil 1 kg 18 dag ter imel premer 11 cm in si ga je še danes mogoče ogledati v Prirodoslovnem muzeju na Dunaju, in sicer v dvorani meteoritov. Prvi naj bi meteorit opazil Ivan Kolenc, ki je kasneje prinesel novico v vas. Ko se je ravno odpravljal na delo v Dolenji Avšček, je nekaj minut pred deveto uro v zraku zaslišal močan pok, kateremu je sledilo več kot dvominutno žvižganje in šumenje. Ko je bilo žvižganja konec, je pod 40 metrov oddaljeno jablano padel meteorit in dvignili so se oblaki prahu. Po tem se je odpravil domov in se na ta kraj vrnil šele popoldan, ko je prišel skupaj s sosedom Matijo Šuligojem. Poiskala sta neznani predmet, oziroma po njunem mnenju del topovskega izstrelka. Takrat nista bila edina, ki sta tako mislila.

Ko smo se odpravili v Novo Gorico v knjižnico Franceta Bevka in pobrskali po časopisih iz tistih dni, smo spoznali, da ljudje predmeta najprej sploh niso dojemali kot meteorit, ampak so sprva vsi menili, da gre za »topovsko krogljo« iz Italije. Meteorit naj bi padel ob istem času tudi v bližini Tolmina, a ker meteorita niso našli, sklepamo, da so bile to zgolj govorice in iskanje pozornosti. Ljudje so bili takrat celo mnenja, da je to nekakšna kazen za Avčane, ker se jih je na takratnih volitvah veliko število izneverilo klerikalni stranki.

... raziskovalci na delu v knjižnici Franceta Bevka v Novi Gorici ...

Zasledili smo kar nekaj člankov v časopisih, ki so izhajali v tistem času (Soča, Gorica, Slovenec …), vsebina pa je bila vedno približno enaka, in sicer, najprej so bili mnenja, da gre za topovsko kroglo, nato pa so spoznali, da gre v resnici za meteorit.

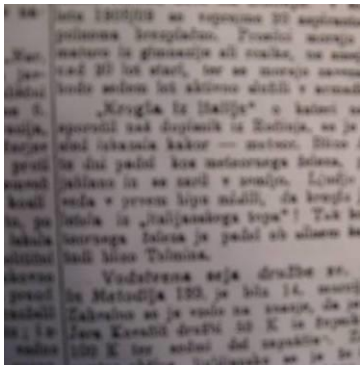

»Krogla iz Italije, o kateri nam je sporočil naš dopisnik iz Ročinja, se je naposled izkazala kakor – meteor. Blizu Avč je te dni padel kos meteornega železa, preklal jablano in se zaril v zemljo. Ljudje so seveda v prvem hipu mislili, da krogla je priletela iz »italijanskega topa«! Tak kos meteornega železa je padel ob silnem šumenju tudi blizu Tolmina. «

» Strah v zraku in topova kroglja. Iz Avč – Dne 31 t. m. okoli 9. ure zjutraj slišal se je pok in brenčanje v zraku. Nekateri pravijo, da je prišlo od severne, drugi pa od zahodne strani. Pok in šumenje pa se je slišalo po več občinah. Vsi, ki so bili zunaj, so se pogovarjali, kaj more to biti. Popoldne pa je neki tukajšni posestnik, ki je v svoji senožeti pol ure od vasi delal, prinesel v vas novico, da je padlo kos topove kroglje, ki je ranila tam stoječo sadno drevo in se zarila 15 cm globoko v zemljo. Moiž s svojim 6. letnim sinom je bil oddaljen približno 10 m. Mož od strahu ni hotel kroglje izruti. Šele ko je prišel še en drugi, sta jo izdrla iz zemlje. «

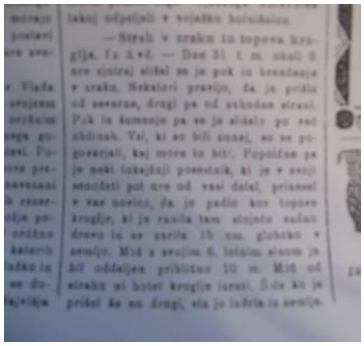

Vprašali smo tudi starejše ljudi iz Kala nad Kanalom, Avč, Ročinja in drugih okoliških krajev, a se večina tega dogodka ne spominja prav dobro, ker so o tem slišali le od svojih staršev.

Ljudje so bili takrat še zelo zmedeni glede meteoritov in vsak je imel svojo predstavo, zakaj je meteorit padel. Tako se tudi niso prav dobro zavedali, kaj se je v resnici sploh zgodilo in odmev ni bil zelo velik. Verjetno bi se v današnjem času reakcija ljudi izjemno razlikovala, če bi prišlo do padca meteorita. O tem bi se poročalo na televiziji, dogodek bi bil na vseh naslovnicah revij in časopisov … A vsaj sedaj se zavedamo, kakšen zgodovinski dogodek se je pravzaprav dogodil na ta zadnji dan v marcu leta 1908. Tako so v Avčah letos, 29. marca, pripravili veliko slovesnost v spomin na padec meteorita, ki se je odvijala v središču vasi ob 14h. Vsako leto ob tem času Avčani obiščejo muzej na Dunaju.

Meteorit iz Avč v Prirodoslovnem muzeju na Dunaju

Napis pod meteoritom v Prirodoslovnem muzeju na Dunaju

Danes ni na kraju padca meteorita skoraj ničesar več. To smo tudi sami preverili in odšli pogledat ta kraj. Vse, kar lahko vidimo, je le označeno mesto, kjer naj bi padel meteorit in ničesar več.

Kraj dogodka po stotih letih

Učenci osnovne šole Kanal smo se teme o padcu meteorita v Avčah dotaknili tudi pri drugih predmetih, med drugim pri fiziki, kjer so štiri učenke iz 9. a razreda pripravile zelo zanimivo predstavitev za učence in učitelje. Z vsem gradivom, ki smo ga vsi skupaj zbrali, smo v marcu na OŠ Kanal pripravili tudi razstavo, ki si jo je bilo mogoče ogledati v avli šole.
Z našim raziskovanjem smo izvedeli veliko novega o meteoritih, predvsem pa o meteoritu, ki je padel v Avčah in je bil naš glavni povod za delo. Menim, da se sedaj bolj zavedamo, kakšnega zgodovinskega pomena je ta stoletnica, ki smo jo letos praznovali. Raziskovanje zaključujemo z novimi ugotovitvami in svežim znanjem.

Beti Strgar, 9. a

KO ČEZ GOZDOVE RJOVEJO VIHARJI, DREVESA SE SVOJIH KORENIN ZAVEDO
(M. Bor)
(Življenje naših prednikov pod fašistično Italijo)

Slovenci, ki so živeli na območju Primorske, so se že v zgodnjih letih prejšnjega stoletja zavedali svoje narodne pripadnosti oziroma korenin. V prvi svetovni vojni smo bili Slovenci na strani Avstro-Ogrske monarhije. Ta je v vojni izgubila. Iz določil Londonskega sporazuma in po podpisu Rapalske pogodbe, je del območja, kjer so živeli Slovenci, prišel pod italijansko oblast. Meja med fašistično Italijo in novo nastalo kraljevino SHS je potekala po črti : Peč, Jalovec, Triglav, Možic, Porezen, Blegoš, Črni Vrh, Hotedrščica, Javornik, Snežnik ter do Jadranskega morja.

Življenje pod fašistično Italijo je bilo težko. Že leta 1920 so Italijani požgali slovenski Narodni dom v Trstu. V šolah je bilo prepovedano govoriti slovensko, učiteljice so bile navadno včlanjene v fašistično stranko. Iz pripovedovanj mojega dedka vem, da so bile učiteljice stroge in nepopustljive. Povedal mi je tudi, da veliko otrok in tudi on sam, večkrat niso odšli v šolo. Slovenski jezik pa ni bil prepovedan samo v šolah, temveč tudi v javnem življenju. Narodno zavedne ljudi ter izobražence so največkrat odpeljali v taborišča ali pa v notranjost Italije. Tisti ljudje, ki so se upirali oblasti s tem, da so trosili letake ali pa sabotirali objekte, so bili največkrat ustreljeni ali pa so jih odpeljali v zapor. Med njimi je bil tudi pisatelj Ciril Kosmač. Že leta 1927 so na Nanosu »postavili« temelje odporniškega gibanja TIGR (Trst, Istra, Gorica, Reka). Ta organizacija si je prizadevala za svobodno Slovenijo. Na začetku so le trosili letake, nato pa so začeli tudi s sabotažami. Tri leta po ustanovitvi gibanja so nekateri njegovi člani izvedli bombni napad na uredništvo časopisa. Obsojeni so bili na usmrtitev. Ta proces imenujemo tudi 1. tržaški proces. Pozabil sem tudi povedati, da so Italijani preimenovali imena mest, vasi, ljudi, rek ter celo nagrobnike iz slovenščine v italijanščino. Tako je moj dedek postal »Felice« namesto Srečko. Italijani so tudi poskušali kupiti vso posest od Slovencev. Vse to je pripeljalo do organizacije OF (osvobodilna fronta) na začetku druge svetovne vojne. Ljudje so se množično pridruževali partizanom, saj so se sedaj končno lahko uprli fašizmu. Bojevali so se za največjo vrednoto, ki jo lahko imamo, svobodo. Član OF je bil tudi moj dedek. O svojih dogodivščinah mi je veliko povedal. Najraje se spominja, kako so osvobodili Trst 1.5.1945. Pravi, da so ljudje bili veseli ter so dajali partizanom hrano, vodo, obleke …

Iz vsega gradiva, ki sem ga prebral, vem, da so bili ljudje, ki so se borili proti fašizmu, pogumni in odločni. Spoštujem jih, saj vem, da bi bila brez njih Slovenija drugačna. Ponosen sem tudi, da imam dedka, ki se je boril v drugi svetovni vojni ter je bil član organizacije TIGR.

Žiga Simčič, 9. a

KO ČEZ GOZDOVE RJOVEJO VIHARJI, DREVESA SE SVOJIH KORENIN ZAVEDO
(Življenje naših prednikov pod fašistično Italijo)

Italijani so se z vstopom v prvo svetovno vojno priključili antantnim silam. Podpisali so Londonski sporazum, ki jim je obljubljal Južno Tirolsko in tudi našo Primorsko. Po vojni pa so Italijani hoteli še več. Tako so leta 1920 s podpisom v italijanskem mestu Rapallo to tudi dobili. Mejna črta je potekala po naslednjih krajih: Peč, Jalovec, Triglav, Porezen, Blegoš, Planina, Javorniki, Snežnik, Jadransko morje. Slovenski kraji in z njimi tudi tristo tisoč Slovencev je padlo pod kruto oblast fašistične Italije.

Moja babica se je rodila leta 1924, kar pomeni, da je bila takrat tu že Italija. Pripovedovala mi je, kako je bilo takrat v šoli. Hodila je v italijansko šolo, ker slovenskih sploh ni bilo. Imeli so eno učilnico za vse učence od prvega do osmega razreda. Učile so jih stroge fašistične učiteljice, ki so imele do slovenskih otrok mnogo slabši odnos kot do italijanskih. Pouk je potekal v italijanskem jeziku. Slovenščina je bila strogo prepovedana. Če otroci niso bili pridni, so jih kaznovali s tepežem po prstih ali s kakšno drugo kaznijo. Imeli so oblečene črne haljice. Črne so bile zato, ker je ta barva bila simbol fašizma.

V vsakdanjem življenju pa je bilo za ljudi še veliko huje. Slovenščina je bila strogo prepovedana. Mnoge so zato tudi pobili in mučili. Tudi otroci niso bili izjema, to izvemo v Bevkovi povesti Črni bratje. Pisatelji so knjige tiskali pod lažnimi imeni, da jih niso zaprli.

Fašisti so tudi poitalijančevali imena krajev in ljudi. Zato je imelo mnogo naših dedkov in babic spremenjena imena. Toda slovensko prebivalstvo je kljub temu večinoma ostalo narodno zavedno. Ustanavljali so skrivna društva, ki so jih večinoma vodili duhovniki.

Nastale so tudi ilegalne skupine, ki so na vse to odgovarjale z nasiljem. Najbolj znana je bila TIGR. V njej so bili mladi, ki so opozarjali na strahote v Julijski krajini. Nekaj teh so dobili, ko so podtaknili razstrelivo v Trstu in jih naslednji dan usmrtili na Bazovici pri Trstu.

Tako je bilo vse do leta 1943, ko je Italija kapitulirala, vendar so do konca vojne to ozemlje zasedli Nemci. Od tega je minilo že mnogo let, vendar mislim, da se naši stari starši tega še dobro spominjajo.

Žan Simčič, 9. a

Aljaž Bezjak, 6. b

KO ČEZ GOZDOVE RJOVEJO VIHARJI, DREVESA SE SVOJIH KORENIN ZAVEDO
(M. Bor)
(Življenje naših prednikov pod fašistično Italijo)

24. oktober 1917 ponoči. V hribih sneži, v megleni dolini reke Soče, ki bo kmalu razkrila svoje grozote, pa dežuje. Topničarji na avstro-ogrski strani nestrpno pričakujejo drugo uro zjutraj, ko se bo začel največji spopad na Slovenskem, 12. soška bitka. Kmalu začnejo padati granate. Nekaj minut zatem so trupla italijanskih vojakov vsepovsod. Avstrijci uporabijo bojni plin. Italijani so skoraj poraženi. Spustijo se v beg. Čez nekaj dni se organizirajo in na reki Piavi dokončno premagajo Avstrijce. 1. svetovne vojne je konec. Slovenci se 1.12.1918 združimo s Srbi in tako nastane nova država Kraljevina SHS. Avstro-Ogrska razpade. Italijani dobijo ozemlja, ki so predvidena z Londonskim sporazumom iz leta 1915 (južno Tirolsko, Slovensko Primorje, Istro in del Dalmacije). Zaradi tega se vname hud spor med Kraljevino SHS in Italijo, ki je razrešen s podpisom Rapalske pogodbe. Ta določi mejo po črti Peč, Triglav, Porezen, Bled, Cerkno, Blegoš, Planina, Javorniki, Snežnik in Reka. Ozemlje Goriške tako pripada Italiji, kjer ostane tristo tisoč Slovencev. Pokrajina dobi ime Julijska krajina.

Italijani s Slovenci v Julijski krajini ravnajo še slabše kot Avstrijci na Koroškem. Po letu 1922 se začne vzpon fašizma, katerega glavni pobudnik je Benito Mussolini, ki v naslednjih letih uveljavi politiko ene stranke. Za fašizem je značilna vera v velikega vodjo, v tem primeru v Mussolinija, odklanjanje komunizma in socializma, rasizem in nacionalizem. Simbol fašistov sta sekira in butara. Fašisti izvajajo hud pritisk nad Slovence, ki jih želijo na vsak način poitalijančiti. V tem času se je rodil tudi moj dedek Anton, ki mi je pripovedoval o času življenja pod Italijani. Italijani so naše kraje zasedli leta 1920. Sprva so dovolili uporabo slovenščine, kasneje pa ne več. Začela se je doba poitalijančevanja slovenskih imen, priimkov in vasi. Tudi mojemu dedku so spremenili ime. Preimenovali so ga v Antonia. Napisi na javnih mestih so bili v italijanščini. V šoli, ki jo je dedek začel obiskovati leta 1937, so govorili samo italijansko. Poleg italijanščine so imeli še matematiko in zemljepis. Osnovna šola je bila na Vrhavču. Pouk je potekal v dopoldanskem in popoldanskem času. Popoldne so šolo obiskovali učenci prvega razreda. V šoli je vladal strog režim. Učence so zasmehovali ter kaznovali s tepežem in ponižanjem. Dedek je v šoli moral nositi šolsko uniformo. Imel je nekakšno črno haljo, ki je segala do kolen in na glavi črno kapo s cofom. Na začetku pouka je bil pozdrav v čast Mussolinija - viva duce. Učence je učila italijanska učiteljica, ki je podpirala fašiste. Slovenske učitelje, predvsem narodno zavedne, so Italijani preseljevali na jug Italije. Dedek je bil vključen v mladinsko društvo Balila. Spominja se, da je leta 1938 v Kanalu, na šolski paradi videl Mussolinija, ki je skozi Kanal odhajal v Kobarid. Ljudje so ga pozdravljali z značilnim pozdravom in iztegnjeno roko.

Življenje pod fašisti je bilo težko, saj so Slovenci težko dobili zaposlitev. Vladala je revščina in strog režim. V tem času je bilo tudi veliko rubežev posestev, Italijani so imeli vse pomembnejše gospodarske objekte. Po vaseh so vsak dan patruljirali karabinjerji- italijanski orožniki. Pregledovali so tudi hiše. Dedkovo hišo so dvakrat pregledali. Nekoč so v hiši odkrili kavo, ki pa je bila takrat prepovedana, in dedkova mati je morala plačati kazen 50 lir. Dedek je slovensko govoril doma in pri verouku, kjer ga je učil vaški duhovnik Stanko. Italijani so zaradi tega duhovnika večkrat pretepli in mu grozili s smrtjo. Takšno ravnanje z duhovniki je France Bevk opisal v knjigi Kaplan Martin Čedermac.
Slovensko prebivalstvo je kljub preganjanju ostalo narodno zavedno. Raznarodovanje je rodilo upor. Nastale so ilegalne uporniške skupine. Najbolj znana organizacija je bila TIGR

(Trst, Istra, Gorica, Reka). TIGR je bila prva protifašistična narodna organizacija v Evropi. Na Goriškem je delovala skupina Črni bratje, katere delovanje je France Bevk opisal v istoimenski knjigi. Ta skupina je doživela žalosten konec, saj so jih Italijani odkrili in pripeljali na zaslišanje, zaradi mučenja je eden celo umrl.

Slovenci smo pod fašisti trpeli. To trpljenje pa nas je povezalo v en sam narod, ki si je želel svobode. V tem času ni bilo pomembno, kaj si, ampak kdo si. Za svojo domovino so bili ljudje pripravljeni tudi umreti. Želim, da se spomnimo vseh tistih, ki so za našo domovino umrli in da jih častimo kot junake, saj so to v resnici tudi bili.

Kristina Levpušček, 9. a

Filip Skrt, 4 .r PŠ Levpa

KO ČEZ GOZDOVE RJOVEJO VIHARJI, DREVESA SE SVOJIH KORENIN ZAVEDO

(M. Bor)

(Življenje naših prednikov pod fašistično Italijo)

Ob koncu prve svetovne vojne so se na novo določale meje držav. Tako je bila novembra leta 1920 v mestu Rapallo podpisana pogodba, na podlagi katere je Primorska pripadala Italiji. Italijani so priključeno ozemlje poimenovali Julijska krajina in niso upoštevali Slovencev kot manjšine, ampak so jih želeli poitalijančiti. Z vzponom fašizma se je začelo ljudem na tem območju goditi še slabše.

O tem obdobju govori tudi naslovni verz. Viharji so prispodoba za okupatorje. Drevesa, ki se zavejo svojih korenin, pa so Slovenci v tistem času. Zavedali so se, kako pomembno je, da ohranijo svojo kulturo in jezik. Le njim se imamo zahvaliti, da smo danes v svoji državi in nismo pozabili slovenščine.

Prvo dejanje Italijanov je bilo potalijančevanje imen. Tako je moj domači kraj Kanal ob Soči dobil ime Canale d'Isonzo. Moja babica se spominja, kako je morala ime pisati brez črke j, saj Italijani te črke niso poznali. Iz imen in priimkov so izločali tudi vse šumnike. Starši so morali novorojenčku izbrati ime s posebnega seznama, na katerem ni bilo slovanskih imen.

S primorskega ozemlja so izseljevali učitelje, na njihove domove pa naselili revne italijanske učitelje. Tem se je prihod na Primorsko splačal, saj so tu dobili stanovanje, zagotovljeno delo in državno plačo. Nekaj jih je bilo tudi zvestih pripadnikov fašizma. V duhu fašizma so vzgajali že predšolske otroke. Ti so hodili v vrtce, nekakšne organizacije, ki naj bi otrokom vcepljali zavest, da so Italijani. Imenovali so se Otroci volkulje ali po italijansko Figli della Lupa. Mlajši otroci, ki so že hodili v šolo, so pogosto jokali, saj sprva niso razumeli niti besedice. Šola se jim je začela upirati. Kasneje, ko so se na jezik malo privadili, so se dobro razumeli tudi z italijanskimi sošolci. »Bili smo še premajhni, da bi občutili razliko«, se spominja babica. Starejši so se začeli šole izogibati. Starši so jim v opravičilo napisali, da je doma veliko dela. Včasih so bili celo veseli, saj jim je pomoč prišla prav. Veliko je bilo učenja na pamet. Vedeli so povedati veliko o Italiji, znali deklamirati veliko italijanskih pesmi. O slovenskih krajih niso vedeli skoraj ničesar. Ob prihodu v razred so morali »pozdraviti« sliko kralja.

Slovenščina se je ohranjala le pri verouku. Maša je bila latinska. Med cerkvenimi pevskimi vajami pa so zapeli tudi kakšno slovensko pesem.

Čeprav so bili otroci najbolj izpostavljeni poitalijančevanju, tudi tistim, ki so že imeli službo, ni bilo lahko. Slovenci so resnično težko dobili dobro delovno mesto, saj so bili lastniki podjetij Italijani. Če si na delovnem mestu izrekel kaj proti državi ali Mussoliniju, si službo izgubil. Če pa si se uprl, so te celo zaprli. Davki so bili v tistem času visoki. Veliko kmetij je propadlo.

Vsakdan je bil močno spremenjen. Po vseh ustanovah so bili razobešeni napisi »Qui si parla soltanto italiano«. Ljudje, ki niso znali italijansko, so vseeno govorili slovensko, vendar so bili v večnem strahu, da jih izdajo ovaduhi. Lastniki trgovin so imeli nalogo,da oblastem natanko povedo, kdo naroča v slovenskem in kdo v italijanskem jeziku. Največkrat so se zlagali, da vsi govorijo italijansko in tako rešili marsikaterega človeka in družino.

Leta 1941 se je v Jugoslaviji začela vojna. Večina Primorcev se je priključila partizanom, ki so želeli svobodo naroda. V letu 1943 so bili rešeni fašističnega terorja, saj je Italija kapitulirala. Takrat so tukajšnje ozemlje zasedli Nemci in na priključitev k matični domovini so morali počakati še cela štiri leta. Lani smo praznovali šestdeseto obletnico pod okriljem matične domovine. Z različnimi proslavami smo proslavili in počastili pogum takratnih zavednih Slovencev.

Patricija Drašček, 9. a

LUNA, ZVEZDICE IN SONCE

PLANET
RUMENA
NOČ
ZVEZDA

Ivana Humar, 2. a

Lunica je zvečer na nebu
in sije na mesto.
Zvezdice migljajo,
na nebu plešejo in sijejo,
otroci in mamice pa spijo.

Urška Lango, Anja Pavšič, Petra Šuligoj, 2. a

Sonce mora vsak dan zgodaj vstati,
luna podnevi izza hriba kuka,
sonce mora svoje žare greti,
luna pa ponoči sveti.

Blaž Gerbec, Damjan Medveščeк, Steven Pavšič, 2. a

ČUDEŽNI LONČEK

Nekoč je živel čudežni lonček, ki je znal kuhati. Bil je sam in je živel v gozdu. Našla ga je deklica. Opazila je, da ima lonček roke in noge. Odnesla ga je v hišo. Začel je kuhati čaj. Deklica mu je rekla: »Lonček, stop!« in lonček je nehal kuhati. Od takrat naprej je lonček deklici skuhal čaj, kadarkoli si ga je želela.

Jan Drole, Alex Cuder, 2. a

SOVICA OKA (po *Svetlani Makarovič)*

S OVICA OKA JE BILA POREDNA.
O, NIČ NI UBOGALA!
V IDELA JE LISICO
I N SE JE USTRAŠILA.
C ELO PODNEVI JE HODILA PO HRANO,
A JE PADLA V VODO.

O KA SE JE MOČNO PRESTRAŠILA.
K MALU SE JE VRNILA DOMOV.
A ZDAJ SI JE ZAPOMNILA, DA JE TREBA UBOGATI.

Anja Pavšič in Petra Šuligoj, 2. a

Anja Pavšič, 2. a

JAZ - PALČICA

Jaz sem palčica Maša. Na glavi imam kapo in na njej cof. Grem k palčku na obisk, da ob mizi poklepetava in se pozabavava. Rada bi spoznala veliko prijateljev. Kmalu bom spoznala še enega novega prijatelja. Zdaj pa moram pohiteti domov, da me ne bo dohitela noč.

Maša Mrak, 2 .b

PROTIUTEŽ

Protiutež drži,
da se ne zvrnejo stvari.
Če bi se stvari zvrnile in polomile,
bi tudi segnile,
se v drevesa spremenile
in bi vodico popile.

Goran Lahajnar, 3. a

PRELEPA VILA

Vila lepa sem.
Krila imam, zato leteti znam.
Na rokah dva traka mi visita,
veselo se mi smejita.
Lasje rumeni kot sam cvet,
se mi v sončnih barvah
svetlikajo čez svet.

Nika Kralj, 3. a

PTIČJA

Ptička sinička na veji sedi,
nam veselo prepeva vse dni.

Kukavica na veji tiči
v zbor in s siničko hiti.

Kos pridružil bi se jima rad,
da bi skupaj zaigrali en lep komad.

Jakob Skrt, 3. r PŠ Levpa

ČE BI BILA STRAŠILO

Rada bi bila strašilo z imenom Motovilo. Živela bi na njivi. Na glavi bi imela velik slamnik. Oblečena bi bila v dolg razcapan plašč. Imela bi dolge roke iz slame. Obute bi imela stare črne cokle. Izpod plašča bi mi štrlelo seno. Ko bi se bližala zima, bi me dali v klet. Tam bi čakala pomlad. Vsa spočita in razigrana bi strašila ptice, da ne bi brskale po zemlji in jedle semen.

Evelina Skrt, 3. r PŠ Levpa

POLPETELINČEK

Polpetelinček je sledil roparju do morja. Pretihotapil se je na ladjo, kjer je bil ropar. Kmalu je odplula. Zajel jo je vihar. Strela je zadela vanjo in ladja se je potopila.
Roparja in Polpetelinčka je odnesel velikanski val na otok. Na njem je bila džungla. Polpetelinček je tu srečal orla. Bil je ranjen. Prosil ga je, naj mu pozdravi krilo. Pogledal je rano in vzel velik palmov list. Z njim je zavil krilo. Orel je Polpetelinčku hotel vrniti uslugo. Polpetelinček ga je prosil, naj mu v zameno poišče mošnjo zlatnikov, ki mu jih je ukradel ropar. V sedmih minutah je bil orel že nazaj. S seboj je pripeljal roparja z zlatniki. Ropar mu jih je vrnil in zbežal v hosto.
Orel pa je nesel Polpetelinčka nazaj domov. Gospodarica ga je bila zelo vesela. Z denarjem si je kupila njivo. Tako sta živela srečno do konca svojih dni.

Miha Skrt, 4. r PŠ Levpa

LE ZATE

Ko se zbudim, v šolo odhitim
in tam me čakaš ti.
Ko te zagledam, mi srce zagori.

Imaš prijatelje,
a ti zame ni mar.
Jaz ti pomagam, ko se ti kaj zgodi,
jaz prihitim
in zate poskrbim.

Nejc Skrt, 3. a

PROMETNI ZNAKI IZGINEJO

Bilo je megleno jutro,
znakov več nikjer ni b'lo.
Zaskrbljeni vsi policaji so,
kaj se zdaj zgodilo bo.

So zaleteli v križišču avti se,
na pomoč prihitela cestna služba je.
Deli avtov po ulici so bili,
pešci vsi prestrašeni so komaj dihali.

Meščani so se spraševali,
kaj pičilo prometne znake je,
da so kar odšli iz ulice.

Policaji so se odločili,
da bodo vse znake polovili.
Vso stvar so hitro raziskali
in prometne znake poiskali.

Zdaj vsi znaki spet na mestu so,
jih je na potepu strah bilo.
Pa tudi naučili so meščani se,
da živeti brez znakov res ne gre.

Anika Božič, 4. a

Mateja Mavrič, 4. b

IZGINULI ZNAKI

Neke jasne noči,
so prometni znaki vsi izginili.
Je voznike zaskrbelo
in je policajem prekipelo.
Ker znakov več na ulicah ni b'lo,
je v mestu vse narobe šlo.

Prepirajo se pešci s kolesarji,
so avti vsi razbiti.
Nekateri so se celo vžgali,
zato gasilce mestne smo klicali.

Veliko hudega se je zgodilo,
a kot po čudežu
se je vse spet uredilo.
Prometni znaki so vrnili se nazaj,
zato je izginil mestni direndaj.

Nika Vidič, 4. a

Matija Matija, 4. b

KJE SO PROMETNI ZNAKI

Številni v Gorici znaki so,
svoje delo vestno opravljajo.
Avtomobili upoštevajo jih ne,
zato prometni znaki razjezijo se.

Vsi znaki v tisti temni noči,
kar naenkrat, kar tako,
hitro so izginili v meglo.

Naslednji dan velika zmeda je nastala,
piskala je policija in kričala.
Poškodbe in nesreče se kar vrstijo,
za glave zdravniki se držijo.

Pa so se poboljšali avtomobili,
zato so se znaki vsi vrnili.
V Gorici od tistega hudega dne,
mir zdaj vlada, pravi mir za vse.

Luka Kralj, 4. a

Lea Medveščček, 3. a

ZMEŠNJAVA V MALEM MESTU

V Malem mestu je bil promet urejen tako: avtomobili, motorji in druga prevozna sredstva so vozila po predpisih. Tako je bilo vsak dan od jutra do večera. Prevozna sredstva se niso nikoli zmotila, še posebej ne avtomobili. To je prometne znake in označbe na cestišču začelo motiti. Hoteli so se pozabavati in narediti vsaj malo nereda. Ker pa so bili znaki še otroci in zato neodgovorni, niso vedeli, kako je to lahko nevarno.
Premišljevali so in premišljevali, vendar niso potuhtali nič pametnega. Oglasil se je znak STOP: »No, kaj ste razmislili?«
»Predlagam, da se malo pomešamo«, je rekla označba na cestišču z imenom 'ŠOLA'.
»Super ideja!« je navdušeno vzkliknil znak 'KRIŽIŠČE S PREDNOSTNO CESTO'.
»Poslušajte me malo, bratci in sestrice«, se oglasi 'STOP'. »Otroci smo še. Mogoče ne bo prav, kar naredimo.«
»Daj no, 'STOP'. Res, da si najstarejši med nami, vendar privošči nam malo zabave«, je prosila 'ŠOLA'.
»No, prav, pa se pomešajmo,« je privolil 'STOP'.
Rečeno, storjeno. Ko je neki avtomobil pripeljal do semaforja, se je ustavil in čakal na zeleno luč. Enako se je dogajalo tudi na drugi strani križišča. Avtomobila sta oba dobila zeleno luč in speljala istočasno in bum – trčila sta. Znak 'ŠOLA' se je postavil pred zdravstveni dom. Ko so zjutraj otroci tekli mimo njega proti šoli, so se čudili, ker so na njem zagledali napis 'ŠOLA'. Rekli so si, da mogoče šolo popravljajo in zato imajo danes pouk tukaj. Vstopili so v ambulanto in lepo pozdravili. Zdravnika so vprašali, če bodo kaj pisali in računali. Le ta jim je povedal, da so se zmotili. Otroci so se prestrašili in hitro stekli ven.
»Bratec, prav si imel«, se je oglasil znak 'KRIŽIŠČE S PREDNOSTNO CESTO', ki je opazoval dogajanje in zmedo, ki je nastala.
»Sem, vam rekel, pa me nihče ni poslušal. Najbolje, da se hitro postavimo nazaj, da ne bo še huje«, je predlagal znak 'STOP'.
Vsi ostali znaki so mu pritrdili in se brž postavili na svoja mesta.
»Vidite, vidite, kako se vse lahko spet uredi«, zadovoljno reče 'STOP'.
Tako sta v Malem mestu spet zavladala red in mir.

Ana Medvešček, 4. a

Erik Bratina, 3. a

NAGAJIVA LUČKA

Lučka je nagajiva punčka,
zdaj je vazo razbila,
je stolček polomila,
na svojo sestrico se razjezila,
pa še kozarček prevrnila.

A zdaj se je Lučka spremenila,
ni več stolčka polomila,
na svojo sestrico se ni več razjezila,
kozarčka ni več prevrnila.

Pa pride stari mož,
ji prinese šopek rož.
Naša Lučka pa prikima,
ker verjame, da vse kar dela,
je res prima.

Mamica in očka sta se razveselila,
saj se res je Lučka spremenila
in zato pohvalo je dobila.

Kristina Kudrič, Nikita Bucik, 4. a

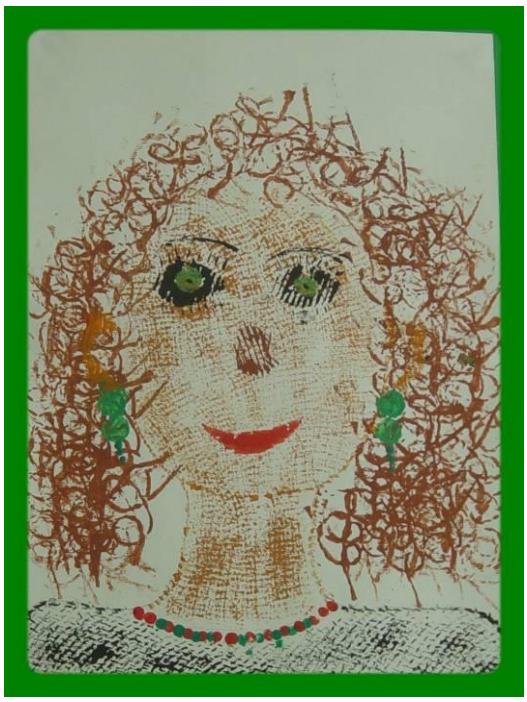

Anja Žbogar, 6. a

SREČAL SEM COPRNICO ZOFKO

Nekega lepega dne sem se odpravil k prijatelju na obisk in med potjo razmišljal, kako se bova igrala v sončnem dnevu.
A moje lepe sanje so se končale, ko so se nad mano pojavili temni oblaki in v tistem trenutku je začelo deževati. Presenetil me je smeh za menoj. Obrnil sem se in zagledal coprnici podobno bitje. Sprva sem mislil, da je le našemljen človek. A sem kmalu dojel, da je prava coprnica. Zvedel sem tudi, da je tista, ki je spremenila vreme in bil sem jezen nanjo. Rekel sem ji, naj takoj pričara sončno vreme. Ona se mi je samo zasmejala, zajahala metlo in se vzdignila v nebo. Močno sem se razjezil, s tal pobral kamen in ga zalučal proti njej. Seveda je nisem zadel, ker je bila že daleč proč.
Med potjo domov sem se spomnil, da je to verjetno bila coprnica Zofka, saj smo v šoli brali berilo o njej. Tisti dan je bil zame pokvarjen zaradi vragolij coprnice Zofke.

Andraž Humar, 5. a

Nekega dne sem se s prijatelji odpravil na igrišče. Sonce je močno pripekalo in asfalt na igrišču je žarel.
Razdelili smo se v dve ekipi in pričeli igrati nogomet. Borili smo se za žogo, ko je mimo nas zapihal močan veter. Stemnilo se je in pričelo je deževati. Stekli smo pod streho, da se ne bi zmočili. Čudili smo se, kako lahko v tako kratkem času prične deževati. Zaslišali smo strašljiv smeh, pogledali v nebo in zagledali coprnico. Pristala je pred nami in se zakrohotala. Vprašali smo jo, kako ji je ime. Povedala nam je, da je njeno ime Zofka in da je njena mojstrovina spreminjanje vremena. S prijatelji smo želeli nadaljevati z igro, zato smo jo prosili, če lahko spet pričara sonce. Sprva tega ni hotela storiti. Ponudili smo ji, če bo spremenila vreme, bo lahko z nami igrala nogomet. Po kratkem pomišljanju je predlog sprejela. Oblaki so se poskrili, na nebu je spet kraljevalo sonce. Razveselili smo se in pričeli z igro. Zofka je igrala v moji ekipi in povedati moram, da je bila odlična nogometašica.
Nasprotnike smo premagali in vesel sem se odpravil domov. Doživljaj sem doma zapisal v svoj dnevnik.

Jan Žnidarčič, 5. a

Nekega jutra sem se prebudila in ugotovila, da je sončno. Hitro sem skočila iz postelje, se oblekla in odhitela k prijateljici. Po poti sem razmišljala, kaj se bova igrali.
Naenkrat se na nebu prikaže grd črn oblak. Začelo je deževati. Videla sem tudi, kako se je z neba spuščala metla, na njej pa je sedela oseba. Pristala je in vprašala sem jo, kdo je. Povedala je, da je coprnica Zofka. Pohvalila se je, da rada nagaja ljudem. Vprašala me je, če grem z njo v čarobni svet. Zamikalo me je, a sem ji rekla, da bo mamo skrbelo, kje sem. Coprnica me je potolažila: »Takoj bova nazaj in lahko boš odšla k prijateljici!« Usedla sem se na njeno metlo in poletela v čarobni svet. Kmalu sva pristali pred črno hišo. Povedala je, da je to njen dom. Odprla sem vrata in videla vse polno prahu. Bilo je tako prašno, da sem se skoraj zadušila. Zofka me je vprašala, če sem lačna ali žejna. Prikimala sem ji. Na mizo je postavila skodelo, polno živih muh, hroščev, črvov in mravelj. Tek me je takoj minil. Prosila sem jo, naj me pelje nazaj domov. Coprnici sem se verjetno zasmilila, saj me je takoj povabila, naj prisedem k njej na metlo.
V tistem trenutku so zaropotala vrata moje sobe. Mislila sem, da me je prišla iskat Zofka. K sreči so bile samo sanje. Ves dan sem o tem dogodku pripovedovala mami in očetu. Nekaj časa sem se bala, da se pred mano pojavi resnična coprnica Zofka in me odpelje v nepoznan svet.

Tadeja Jug, 5. a

COPRNICA ZOFKA

Coprnica Zofka velik nos ima,
na metli se v svet poda
in čarati zna.

Visoko nad oblake poleti
in ptičke v kletke lovi,
nad oblaki se smeji
in vreme čarati hiti.

Coprnica Zofka se v svet poda
in na pladnju velik kos mesa ima,
pajdaši ukradejo meso
in Zofko užalijo zelo.

Zofka si izmisli pravljico,
pajdaše skuha si za malico,
a pajdaši prebrisani so
in zbežijo skozi kuhinjo.

Kaja Skrt, Lara Humar, Aljaž Skrt, Andraž Humar, 5. a

Luka Trampuš, 3. a

Ko coprnica Zofka v pravljični svet je poletela,
otroke strašiti je začela.
Otroci razbeže se na vse strani,
coprnici Zofki pa metla odfrči.

Blaž Mrak, 5. a

ZGODBA

Pisatelj jo napiše,
ilustrator kaj nariše.
Stroj jo zdaj natiska,
pisatelj pa zavriska.

Zgodba je o zmaju,
o psu in papagaju.
Je zgodba o letalu,
o velikem morskem valu.
Zgodba je o ribi
in o močni šibi.

Zgodb je na pretek,
postrezi si besedni čvek.

Martin Jerončič, 6. b

PISATELJ

Usede se,
sprostil se je,
še nekaj poje
in z zgodbo začne.

Piše, piše
dan in noč,
to je njegova lastna moč.

Resnica in pravljica,
ta zgodba je mavrica.

Ko zgodbo konča,
se srečno smehlja.

Martin Jerončič, 6. b

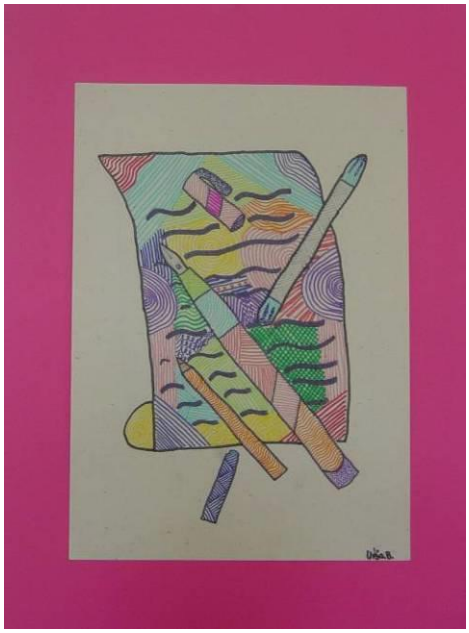

Urša Blažič, 6. a

LJUBEZEN

Ljubezen je kakor zvezda na nebu,
ko mine, zapusti spomine.
Ko se za ljubezen boriš,
lahko tudi znoriš.
Ko se v ljubezen zaletiš,
v brezno obupa poletiš.
Ljubezen je slepa,
midva pa veva le to,
da je lepa.

Maja Krpan, Andrijana Damjanovič, 6. b

BILI SMO PRIČE URŠKINEGA KONCA

Bila je nedelja. Čeprav bi moral danes počivati, sem se vseeno odpravil ribarit v Ljubljanico za večji zaslužek. Čas mi je krajšala glasba, ki je prihajala s sosednjega trga. Ko se je začelo mračiti, je kar naenkrat glasba utihnila. Jaz in še en ribič zraven mene sva se spraševala, mar se je ples končal. Takoj za tem so pridrveli črni oblaki, začelo je grmeti in Ljubljanica je začela valoviti. Iznenada sta se pojavila dva plesalca. Ona je bila Urška. Celo mesto jo je poznalo, saj je bila znana po tem, da je izkoriščala moške. Mladeniča zraven nje pa nisem poznal. Bil je nenavadno zelenkaste polti in zelo mračnega videza. Plesala sta zelo hitro in zavzeto, nič ju ni zmotilo. Bila sta že na bregu Ljubljanice, ko je začela voda divjati in nastal je vihar. Priznati moram, da sem se kar precej ustrašil, onadva sta pa kar skočila vanjo. Kmalu zatem je vse potihnilo. Viharja ni bilo, enako tudi oblakov ne. Kot da se to ne bi nikoli zgodilo. Ribiči, ki smo bili tam, smo takoj stekli na kraj, kjer sta Urška in mladenič skočila v reko. Za njima ni ostalo nič. V mestu se je še dolgo govorilo o tem dogodku, a večina je bila mnenja, da si je Urška to zaslužila.

Katarina Jerončič, 8. a

Filip Skrt, 4. r PŠ Levpa

MOTIL ME JE HRUP

Bilo je lepo sončno nedeljsko popoldne, ko sem zaslišal zelo hrupno glasbo s trga. Odprl sem okno in pogledal na trg. Tam je bilo veliko slavje.

Mladeniči in mladenke so se razposajeno vrteli. Zakričal sem proti trgu, naj igrajo tišje, pa je bila glasba še vedno preglasna.

Odločil sem se, da grem spat, a nisem in nisem mogel zaspati. Blazino sem si dal na glavo, se pokril z odejo, si dal zamaške v ušesa, a nič ni pomagalo. Odločil sem se, da bom poklical policijo, pa sem se spomnil, da nimam telefona. Na koncu sem se odločil, da grem sam dol in jih utišam. Ko sem hodil po stopnicah, sem se spotaknil in padel. Kotalil sem se in se ustavil šele na koncu stopnic. Vse me je bolelo. Šel sem po ulici in končno prišel na trg. Tam sem videl prelepo žensko, ki je plesala s prelepim možakom. Enega od gledalcev sem vprašal, kako se tista ženska imenuje. Odgovoril mi je, da se kliče Urška. Medtem ko sem jo gledal, so se kar naenkrat na nebu prikazali črni oblaki. Plesalca sta se še bolj zavrtela. Plesaje sta se spustila z odra proti Ljubljanici. Tam sta se še trikrat zavrtela in med plesom skočila v valove. Nastal je velik vrtinec in Urške nihče več ni videl.

Luka Medveščček, 8. b

DEKLE

Nekoč sem spoznal dekle,
zadela je moje srce,
nekega dne sem jo poljubil
in jo nato izgubil.
Prosim jo ves čas,
naj me vzame nazaj,
a ona me noče,
ker moj brat jo hoče!
Sprijaznim se s tem,
da ona srečna je,
jaz pa novo dekle spoznam
in rad jo imam.

Tim Lipušček, Žan Bratuž, 8. b

Vanesa Močilnik, 6. b

MOJ AKROSTIH

Deni rad piše pesmi,
eh, nikoli se ne zresni,
na njega so besni
in on pesem spesni.

Ko Deni zapoje,
umolkne oboje:
kokoši in šoje.

Deni Kuk, 8. a

DUŠE SO SI ZATISKALE UŠESA

Prišel je do vhoda v Tartar. Haron, brodnik, ga je prepeljal prek Stiksa. Ko je stopal v podzemlje, je postajalo vedno bolj mrzlo in vedno bolj temačno. Hodil je in hodil ter končno prišel v prostor, kjer sta na prestolu sedela Pluton, vladar podzemlja, ter njegova žena Persefona. Začel je igrati na svojo plunko. Ko pa je hotel zapeti, je bil njegov glas tako hripav, da so si vse duše umrlih zatiskale ušesa. Ko je spoznal, da se je prehladil, je utihnil, vendar je še vedno igral na plunko. Ko je končal, je vladarjema povedal, zakaj je prišel. Pluton in Persefona sta se ga usmilila in mu dala Evridiko. Povedala sta mu, da se ne sme obrniti, dokler ne prideta iz podzemlja. Poslovila sta se in počasi odšla. Med potjo je Orfej poslušal, če mu Evridika ni zaostala. Ko naenkrat ni več slišal njenih korakov, se je hotel obrniti, vendar se je spomnil obljube, zato je raje zaigral na plunko. Vedno, ko je mislil, da mu je zaostala, je zaigral na plunko. Tako sta srečno prišla iz podzemlja.

Minka Markič, 8. a

Grega Gorjan, 6. a

HAIKU

Je res ali ne,
da ljubezen prava je
velika sreča!?
***
Kaj je ljubezen?
Ljubezen je preprosto
samo ljubezen.
***
Kaj ti rano je
povzročila ljubezen-
ali bolezen?
***
Prava ljubezen
Romea in Julije
je kot cvet rože.
***
Danes sem doma,
vsa sem zaljubljena, ko
pogledam v tla.
***
Ko pogledam ga,
zardela sem vsa in sem
kakor paprika.
***
Povej mi nekaj,
kar seže do srca, da
bom zaljubljena.

Špela Laščak, 9. a

Miha Skrt, 4. r PŠ Levpa

Evelina Skrt, 3. r PŠ Levpa

HAIKU

Zima odhaja,
čas ljubezni prihaja,
veseli smo ga!
* * *
Ljubezni ni več,
jaz sama sem ostala,
srce me boli.
* * *
Ljubila ga boš,
ker ljubiti ga moraš,
saj ljubimo vsi.
* * *
Najprej veselje,
če ljubezen ni prava,
na koncu solze.
* * *
Ljubezen zdaj gre,
prosim, ne pozabi me,
vedi, ljubim te.
* * *
Ljubezen je moč,
ki poganja celi svet,
fantov in deklet.
* * *
Ljubezen je luč,
ki nam vedno pokaže,
kje je prava pot.
* * *
Ljubezen je krof,
čeprav brez marmelade
in čokolade.
* * *
Ljubezen želi,
neprestano hrepeni,
joče, ko te ni.
* * *
Ljubezen je krt,
ki pod zemljo biva,
a na vse vpliva.
* * *
Ljubezen je krog,
ki nas trdno obkroža
celo življenje.

Mojca Madon, 8. b

HAIKU

Prava ljubezen
je kot neozdravljiva
srčna bolezen.
***
Srečali sta se
ljubezen in bogastvo:
pravo sovraštvo!
***
Videti je ni,
čutiti pa še kako,
ko poda roko.
***
Srce mi nori,
ko ga srečam in diši
kakor ljubezen.
***
Naličena je
vsa, a pri sebi ima
le grdega psa!
***
Ko zaprem oči,
zagledam pot, ki vodi
v raj ljubezni.
***
Dovolj je nasmeh,
da upanje za srečo
raste v očeh.
***
Ne vem, kaj počnem,
samo smejem se in grem,
da v njega zrem.
***
Ljubiti ali
sovražiti nauči, nauči
se, tako ne gre!

***
Svet vijola je,
nič od rok mi ne gre. Kaj
je to? Kdo le ve!?

Sara Bavdaž, 9. a

KRPANOVA POT DOMOV

Martin Krpan, junak junakov, je jezen odhajal iz cesarjeve palače. Spominjal se je vsega, kar se mu je pripetilo: kako se je prvič srečal s cesarjem ter umaknil Kobilico s svojimi rokami, da je naredil prostor za cesarjevo kočijo, kako je na cesarjevo željo premagal Brdavsa, ki je ustrahoval Dunaj. Spominjal se je, kako se je zameril cesarici, ker je posekal njeno lipo in so ga nato zaradi tega prisilili, da je brez nagrade odšel domov.

Brcnil je kamen, da je kar frčal, in godrnjal:«Kaj mi je bilo tega treba! Saj so vsi govorili, da je cesarska kri skopa. Moral bi pustiti Brdavsa pri miru.« Ves jezen je hodil proti Vrhu.
Naenkrat je za sabo zaslišal topot dirjajočih konj. Cesarjevi vojaki so ga dohiteli ter mu izročili pismo. Martin ga je vzel, ga odprl in prebral. Ko so vojaki odšli, se je zasmejal: »Cesar je le sprevidel, da ni Krpana za vsakim vogalom. Res me zanima, če je res, kar pravi.« Obrnil se je nazaj proti dvoru in si zažvižgal pesmico:

» Ime mi je Martin Krpan,
le Bogu in cesarju sem vdan.
Hudemu Brdavsu sem glavo razbil,
nagrado od cesarja zdaj bom dobil.«

Ko je prišel do dvora, ga je sprejel cesar. Rekel mu je:«Pridi potiho z mano. Moja žena ne sme izvedeti, da si tu.» Peljal je Martina do zakladnice ter mu izročil dva meha vina, veliko mošnjo polno zlatnikov ter dve krači. Povedal mu je, da lahko vse to takoj proda. Krpan je vesel odšel iz palače ter za seboj zaslišal kričanje cesarice: »Kaj?! Dal si nagrado Martinu? Ti bom že dala!« Martin se je zahahljal in veselo odšel proti domu. Na poti je prodal en meh, polovico drugega pa spil. » Cesar hrani izvrstno kapljico,« se je oblizoval.

Pol krače je dal revni vdovi s tremi mladimi sinovi. Ko se je odpravil naprej, ga je nekaj lopnilo po glavi. »Au!« je zavpil Martin in se obrnil, da bi videl, kaj ga je zadelo. Zagledal je roparja, ki je v roki držal odlomljen štrcelj gorjače. Ta se je prelomila, ko je zadela trdo Krpanovo glavo. »Izgini, ali pa ti polomim roke!« se je zadrl Martin. Ropar je zbežal, da se je prah dvigal za njim. Krpan je končno prišel domov, vendar je tam, kjer bi morala stati hiša, našel le pogorišče.

Martin je stekel do župana, ki mu je povedal, da mu je hiša pogorela. Krpan je s cesarjevim denarjem plačal delavce, ki so mu zgradili novo hišo in v njej živel, dokler ni na Dunaj prišel Brdavsov sin. Toda to je že druga zgodba.

Jan Križnič, 7. a

TEENAGE LIFE IN SLOVENIA

I think that the teenagers in Slovenia live different than teenagers in Britain, because we have a different tempo of life. We must get up at 7 o` clock and start school at 8 o`clock, so we can`t go to bed late. If you go to bed at 11 o`clock in the evening you will be slepy next day, so we can`t afford to have a party during the week. I think that the schools in Slovenia are more difficult than in Britain, because our school doesn`t permit to have a lot of free time. Teenagers in their free time do different activities. Most popular things are sports (volleyball) and playing a musical instruments. Schools in Slovenia and Britain usually organize some activities. They usually organize sports matches. In our school they organize volleyball matches, where our school team plays against other school teams. This is OK, because a lot of teenagers don`t have their favourite activities and they just have a rest or they play computers game and talk on the phone. School activities prevent this and stimulate teenagers to do something. In Slovenia we spend most of our free time doing homework, watching TV, using the Internet. It`s the same in Britain. British teenagers have more opportunity to have a party, because there are more disco, bars, cinemas,…. In Slovenia there aren't enough discos or bars for teenagers. In Britain some teenagers do part- time jobs in their free time. There you must be 13 but in Slovenia you must be 15.

I must get up at 6.45, so I can`t go to bed late. I start school at 8 o`clock, sometimes earlier. I come home by bus at 2.45. I don`t have a lot of free time, because I spend all free time almost doing homework and studying. In my free time I don`t do many activities. These aren`t sports or playing a musical instrument, because I hate that. I like painting and reading books. The last one is my favourite activity, because that relaxes me. My favourite books are books of Isabelle Allende. She is a brilliant writer. I like my life because it`s very calm and it hasn`t got a fast tempo. Somebody thinks that my life is boring, but this is not true. I think that my life is enough for me. I don`t need any more, because I`m pleased with that I have. I have love,support,friendship,… I want to change just two things in my life. I want to do more things for people who need help and be less lazy.
This is my view of the teenagers' life.

Levpušček Kristina, 9. a

SPOOKO – THE MONSTER

Mountain Horror is a big and not a very nice mountain. On the top of it there is a little house, where Spooko lives.

He is very big, in height probably four to six meters, and weighs about a hundred to three hundred kilos. He is completely black, except of three claws on each small hand and two horns on a big head and two claws on each of two long feet. He has big black ears, one big, white eye and fourteen white teeth in a dangerous spooky mouth.

His dad was tall and very very stupid. He died three hundred years ago, when he was seven thousand five hundred and fifty five years old. His mum is short and very clever. She's green and in four days she will be five thousand years old. Spooko is almost grown up. He's nine hundred and ninety-nine years old.

He's the last living child of a royal monster family of Creephios. He likes playing skullball (it's just like football, just instead of a ball they play with a skull) and cares for his big red eagle Johnny. His favourite song is Maryspills »Cave of Bone Dummys« and he likes reading Skullmark's Horror Stories.

Domen Kacin Vodičar, 6. b

CATS

I like cats,
they are so cute,
they play on the mats,
they sit on my foot.

They can eat mice
and birds and such things,
they could eat more,
if they only had wings.

Domen Kacin Vodičar, 6. b

JOKES
(TRANSLATION)

On the first day after the marriage the new wife puts the lunch in front of her husband. Before he tries it, she confesses: »Honey, I hope that you will understand. I can cook only two meals – they are vegetable soup and goulash«
»Good«, replies the husband: »Please tell me what have you cooked this time«?

»My wife 's gonna make me mad. She asks me for money every day«.
»What is she doing with the money«? »Nothing! Because I don' t give it to her« replies the husband.

After a long conflict, the wife says: »You should know, that I married you only because of money«. »At last you had a reason, but I didn' t have one« replies the husband.

When Sweetie was paying the jewellery, the jeweller asks her:
»Why is the money wet«?
»You know, my husband was crying when he was giving it to me«, replies Sweetie.

»Marjana, tell me, why are women so beautiful and so stupid«? is Marjan ironic.
»We are beautiful so that you men can love us« replies Marjana.
»And why are you so stupid« asks Marjan.
»So that we can love you« replies Marjana.

»Oh boy, when you are married, you know what luck is« says the old man to a young boy.
»Really«? asks the young boy.
»Yes, but then it will be too late« replies the old man.

Andrej Sitar, 9. a

AN INTERESTING DAY WITH KAY – 16TH MAY

It was Friday, 16th May, when 4th lesson started. Our teacher promised us she will invite famous opera singer, Kay Raplenovich. We waited for her for a month and today she camed. First when she came into music class, she singed us USA national anthem, the Star-Spangled Banner. She had a marvelous voice and she (when she looked at our USA poster) asked: »Why is this poster so empty?« We were laughing. And then she asked us what we know about United States and give everybody a job to found pictures of well-known american people and places. The whole lesson was very nice and funny. We were sad, when lesson ended and she said »goodbye«.

Domen Kacin Vodičar, 6. b

Opomba: besedilo je samostojno delo učenca, zato je objavljeno v celoti in brez popravkov.

Prevod:

ZANIMIV DAN S KAY – 16. MAJ

Bil je petek, 16. maja, ko se je začela četrta šolska ura. Naša učiteljica nam je obljubila, da bo povabila znano operno pevko, Kay Raplenovich. Čakali smo jo cel mesec in ta dan je prišla. Ko je najprej vstopila v glasbeno učilnico, nam je zapela ameriško himno, the Star-Spangled Banner. Imela je čudovit glas in (ko je pogledala plakat ZDA) vprašala: »Zakaj je ta plakat tako prazen?« Smejali smo se. In potem nas je vprašala, kaj vemo o Združenih državah Amerike in vsakemu naročila, da mora poiskati slike znanih Američanov in ameriških krajev. Celotna ura je bila zelo prijetna in zabavna. Bili smo žalostni, ko se je ura končala in se je od nas poslovila.

DOGS

I like dogs,
they are great!
Big and small,
never late.

Real and toys,
girls and boys.
Soft and hard,
dumb and smart.

Police, normal, rescue dogs,
they're for fun, help and more.
I don't like frogs, because...
they're not dogs!

Dogs bark like this:
woof, woof, woof!
And squeak like this:
i,i,i,i,iiii!

I like dogs,
they are cool!
But there is one rule,
don't like bull!

Martin Jerončič, 6. b

MONSTER WOOD

Monster Wood,
it's not good,
there's no food for you.

Monster freaks,
with scary chicks.
Scary monsters,
and were wolf.

Roar and bite,
this is right.
Monster is mad,
you are dead!
Monster Wood
isn't good,
it is scary,
says freak Huckleberry.

Martin Jerončič, 6. b

DEAR SANTA CLAUS…

Urban and I are OK. How are you? We know that you are very busy, so our wishes are very modest. We know that there are a lot of hungry children in the world, so first make their wishes come true. If you have any time left, you can realize our wishes. Urban and I want good luck at school and elsewhere, as well as health. If you have some candy, you can bring us two packets of candy. We promise to be good.
We left some cookies and milk, because we know you will be hungry.
Yours
Urban and Miha

Urban Čufer, Miha Gabrijelčič, 9. a

DEAR SANTA CLAUS…

I and my friend want a motorbike, a computer and drums.
I and my friend want good luck and good grades.
I and my friend want a lot of money.
I and my friend want a lot of love.
I and my friend promise to be good.
Thank you.

Boris Todić, Nejc Turchetto, 9. a

MY MEALS THROUGH THE DAY

We all need food, because we can't live without it. But many people in the world are hungry, because there isn't enough food. For this reason people die. That's sad, because we are in 21th century, not in the Middle Ages. Most people die of hunger in Africa. We have to help them, not just sit and think about them, because thinking don't save the problem. We must save the problem before more people die. In Europe we don't suffer from hunger, because we have enough food. We have big fields of wheat, corn and big farms of chickens, pigs,…

I need food like others. I'm just a human and without food, I can't live. Food is like air. Through the day I eat different meals. I eat about four meals a day. I begin the day with breakfast. In Slovenia breakfast is called »zajtrk«. I think that breakfast isn't the most important meal, because I don't eat very much for it. Sometimes I just skip it. I usually have breakfast at about 6.45, but at weekends I have it at 9 o' clock. My breakfast is small. For it I have a slice of whole- meal bread with marmalade or a toast with cheese. Tea is my usual drink. Then at school I have a snack at 10.25. In Slovenia it's called »malica«. All my classmates eat in the class, where we have lessons. We usually eat bread with salami, cheese or bread with marmalade. We drink tea. I eat lunch at school, but many pupils don't eat there. I don't have lunch at the same hour in week. Sometimes I have it at 12.25, secondly at 13.15.

My lunch depends on my lessons. I call lunch »kosilo«. Every day I eat different food, but usually I eat vegetable soup, potatoes, meat and fruit. I drink tea. Lunch isn't the most important meal. I don't like school meals very much, because they aren't different enough. When I come from school I sometimes have to snack something. I have got sweet tooth. I like chocolate. It gives you a power and sets you up. Dinner is the most important meal for me, because at that time the family gets together. In Slovenia it's called »večerja«. Mother cooks it. We usually eat at 5 o' clock or 6 o'clock. For dinner we have potatoes, rice or spaghetti. Beside this we have meat (beef, chicken, fish or pork) and vegetables. We drink juice. These are my meals through the day.

In my family a Sunday lunch is something special. We eat at 12 o' clock. First we eat beef soup with noodles. Then, for the main course, we eat hashed-brown potatoes, lettuce and pork chop. For dessert we sometimes eat pastry, fresh fruit or stewed fruit.

We eat all day, but it's important that we eat healthy food. We musn't eat chips, meat and sandwiches all the time, because it's unhealthy. That food makes you fat and ill. We must eat vegetables and fruit.

MY TRIP TO VRBA

I woke up at 6:30 a.m. I got dressed, brushed my teeth, ate breakfast, took my dog out for a walk and went to school. I came there at 7:00. Then we put our bags into the bus boot. One of the teachers was late so we didn't start the trip before 7:10. We were driving very slowly.

Our first stop was at Lom resting place. I went to the toilet and bought a small Oaza. We were at the resting place for 15 minutes.

Then we didn't stop before Vrba. I guess that we came to Vrba at about 11:00 a.m.. Our first visit was the birthplace of France Prešeren, the biggest Slovenian poet. His family was rich so he didn't have problems with education and his early life. We saw a lot of interesting things in Prešeren' s house. For example: the »black kitchen«, »the Lord's corner«, their table, Prešeren' s cradle, vestibule, … . Near Vrba there is Saint Marko' s church, which is very nice in the inside. We saw a lot of nice frescoes.
Then we went to Doslovče, the home place of Fran Saleški Finžgar, a famous Slovenian writer. His house was much smaller and it wasn't made of stone – it was from wood and sweeped. That's because they were cottagers. They didn't have enough land to live only on agriculture. His father was a farmer and also a tailor. Finžgar wrote books for young and for older people. His famous works are: Pod svobodnim soncem, Iveri, Makalonca, Dekla Ančka, Gospod Hudournik, Leta moje mladosti, … .
After our visit to Finžgar's house we went to Rodine, the birthplace of Janez Jalen. He was a priest and incorrigible gambler and a big joker. His best known work is Ovčar Marko, the best Slovenian pastoral idyll. Other Jalen's works are: Bobri, Dom, Bratje, Rojenice, Vozarji, Cvetkova Cilka, Previsi.

Then we went to Breznica. This village is famous, because it was the home of Janša brothers. Anton Janša was a beekeeper, known all over the world. He was a royal adviser for bees and he described Kranjska sivka. Kranjska sivka is our autochthonous bee. At the end we went to Žirovnica to Čops's birthplace. He was our first bookkeeper and the most educated Slovenian when he lived. He could speak 19 languages. He was also Prešeren's best friend and his adviser. We wanted to see »Aleja slavnih« in front of the school in Žirovnica, but the thieves stole 2 (I guess) statues.

After all we had to go home. Our last stop over was Lom again. We came home at 17:45 p.m..This was the end of our trip.

Andrej Sitar, 9. a

OUR TRIP TO VRBA

Our trip began at 7.am on Monday. We met in front of our school. Then at 7.am our bus rolled on to Vrba. Why did we go to Vrba? That's an easy one. We went to Vrba, because there is a birth place of our most important poet. His name was France Prešeren. His poem Zdravljica, which was original designed as a toast, then became our national anthem in 1991.

We were driving to Prešeren's birth place for 3 hours in a coach. In Vrba we saw his house, which was in Prešeren's days a rich house. Then we saw the church in Vrba and then at 11 o'clock we went to Janez Jalen birth place. There we met a nice guy who told us about Janez Jalen. Then at 11.30 we ate our lunch. My sandwich was prepared by my father in the morning and was really good. Afther that we went to see apiary of Anton Janša – the first royal beekeeper in AO. Next house we visited was the birth place of Fran Saleški Finžgar. He wrote a book with a title Pod svobodnim soncem (I like this book very much !). There we were listening to an old record of Fran Saleški Finžgar. He was telling us about his life and above all he talked about his father. After that we went to see the memorial house of Matija Čop, who was the best friend of France Prešeren and he was probably the cleverest person in Slovenia in that time, because he spoke nineteen different languages. Why did I say memorial and not a birth house? Because the original house was burnt to the ground. There we saw a movie and after that we went home. It was a very nice day, but most important was, that on that day I learned something about our Slovenian past.

Žiga Simčič, 9. a

MY PROBLEMS

I can't sleep any more,
I can't think any more,
I can't study any more,
I can't walk any more.

I don't know
what's going on with me!
Am I in love?
I don't know!

I know just something:
Something is wrong with me!

What's going on?

Špela Laščak, 9. a

PROJEKT IGRA IN IGRAČE

Projekt smo začeli oktobra, ob tednu otroka. Vključenih je bilo vseh pet skupin našega vrtca. Tudi mi, najmlajši, smo bili ustvarjalni, seveda ob veliki pomoči staršev.

To, da se radi igramo, vemo vsi, da smo ustvarjalni, pa smo dokazali pri igri.

V veliko korito smo dali divji kostanj in plastične posode. Presipali smo jih, malo smo jih potipali in ugotovili, da so zelo trdi. Ob praznovanju tedna otroka pa nam je hišnik spekel pravi kostanj, ki je bil sladek in mehak. Praznovali smo vsi otroci našega vrtca na igrišču.

Izdelovali smo ropotuljice iz kinder jajčk, mečkali papir in tako so nastale žoge. Naredili smo žoge iz blaga, s katerimi smo se žogali - kotalili po tleh. Zalepili smo lutke na kuhalnici in izdelali prstne lutke. Bilo je zelo igrivo, ko smo se božali s prstki in žgečkali; neverbalno smo komunicirali, se smejali in kotalili po tleh.

Prosili smo starše, če imajo kakšno idejo za izdelavo igrač. Bilo jih je kar nekaj in tako sva vzgojiteljici po načrtu naredili plezajočega medvedka, ki je otroke zelo razveselil.

Postalo je hladneje in obiskala nas je babica Zima. Povedala nam je pravljico o snegu in se usedla v igralnici na stol. Tako se je vsak dan pogovarjala z nami.

Bližal se je praznični čas in z njim dnevi obdarovanj.

V naši skupini smo imeli delavnico za starše. Bili smo delavni, saj je vsak starš za svojega otroka sešil Žogico nogico, ki je postala blazinica.

Ob zaključku leta in ob prihodu dedka Mraza so se nam pri igri pridružili tudi starši. Dedek Mraz je otroke obdaril z igračo, starši pa so jih razveselili z Žogico nogico, ki so jo sami sešili.

Smo zelo razposajena skupina z imenom Polžek. Med seboj si radi pomagamo. Z nami pa se igrata Boža Maver in Blanka Černe.

Skupina Polžki z Božo Maver in Blanko Černe

IGRAMO SE - IGRA IN IGRAČE

Skupina Zajčkov v letošnjem letu šteje 19 malih, nadebudnih triletnikov. Smo zelo radovedni in radi se igramo. Izbrali smo si celoletni projekt Igra in igrače, tako da v vse dejavnosti tako ali drugače vpletemo različne vrste iger, hkrati pa si izdelamo tudi kakšno igračo.

Pred novim letom smo skupaj z Muco copatarico spoznali otroke, ki niso pospravljali svojih copat, zato jim jih je odnesla muca.
Igrali smo se z muco in copatkami, poskusili pa smo tudi s preprosto dramatizacijo te zgodbice, pri kateri so otroci uživali.

V Gotski hiši v Kanalu nas je obiskala čisto prava MUCA COPATARICA, zato smo tudi našo igralnico spremenili v lepo vasico, kjer so živeli otroci, na toboganu pa je nastala hiša, kjer je muca šivala copate. Vsakemu otroku je muca sešila eno veliko copato, v katere spravljamo risbice in male predmete za domov.

Naučili smo se samostojno preobuti in pospraviti copate na poličko. Izdelali smo tudi voziček za dojenčke iz kartona in lesa. Otroci so dojenčke vozili po igralnici, če je sijalo sonce pa tudi na atriju.
V decembru smo s pomočjo staršev na novoletnem srečanju iz odpadnega materiala sestavili pravo zasneženo vasico, ki je zažarela v lučkah na sredini igralnice.

V novem letu smo se pridružili projektu Pogled v vesolje ob 100–letnici padca meteorita v Avčah. Čeprav smo še majhni, smo opazovali nebo in na njem videli sonce, luno in zvezde. Naša igralnica se je spremenila, zvezdice so svetile na nočnem stropu, izdelali pa smo tudi nekatera nebesna telesa (Luno, planet Zemljo in Sonce).

Ob marsovski pesmici smo spoznavali prevozna sredstva in tako spoznali raketo in jo tudi izdelali. Raketa na zračni pogon je vzletela na igrišču. Ob dveh didaktičnih igrah, ki smo jih sami izdelali (domino in spomin), smo spoznali veliko novih besed, kot so meteorit, astronavt, teleskop, komet, veliki voz …

Z likovnimi izdelki smo sodelovali na razstavi o meteoritu. Projekt smo zaključili v mesecu aprilu, ko smo s starši imeli pomladno srečanje. Odšli smo v Avče, kjer smo si ogledali razstavo, potem pa šli na pohod do mesta padca meteorita. Med potjo smo uživali, se pogovarjali in peli, na cilju pa tudi skupinsko fotografirali.

Skupina Zajčki z Valentino Dugar in Iris Gerbec

DREVO SKOZI LETNE ČASE

Otroci iz skupine Pikapolonica imajo zelo radi naravo, predvsem drevesa, rože in živali. Že od samega začetka šolskega leta so otroci pokazali veliko zanimanje za opazovanje dreves.
Skupaj smo dali v letni načrt projekt Moje drevo skozi letne čase.

Na sprehodu smo si izbrali drevo, ki je bilo otrokom všeč in je v bližini vrtca, da ga lahko večkrat obiščemo in opazujemo. Našli smo nizko češnjevo drevo z zelo zanimivo krošnjo. Otroci so drevo zaznali z vsemi čutili. Lahko so ga objeli, pobožali, povohali deblo,veje in že nekoliko rjave liste. Drevo so opazovali in ob njem pripovedovali. V jesenskem času so otroci veliko poudarka dali na barve listov. Najbolj zanimivo je bilo, ko so z voščenko odtiskali hrapavo deblo, zanimive veje in liste polne razvejanih žil. S pripravljenimi odtisi smo v igralnici na panoju sestavili drevo, ki je krasilo igralnico vso jesen. Še posebno zavzeto so otroci s čopiči slikali naše jesensko drevo v lepih jesenskih barvah.

Poleg likovnih izdelkov na temo Moje drevo, smo ob našem drevesu zapeli tudi pesmico z naslovom Rjava pesmica.

V zimskem času je bilo drevo brez listov, zato smo si lahko ogledali, kakšne so veje, kako se vijejo na vse strani, kako jih veter premika. Vse to smo v igralnici ob primerni glasbi z gibi ponazorili. Otroke so tovrstne dejavnosti navduševale. V igralnici je steno krasilo golo drevo, ki so ga otroci kar vsi skupaj ustvarjali.

Drevo je sčasoma postalo prav naše drevo.

Nekajkrat je naš obisk drevesa opazoval gospod, ki nam je povedal, da je to drevo posadil on in da zanj vse leto skrbi. Otroci so ga z zanimanjem poslušali in mu postavili vprašanja, na katera je z veseljem odgovoril. Gospod je bil vesel in zadovoljen nad našim zanimanjem za naravo. Spodbudil nas je k spoznavanju dreves in poudaril skrb za naravo. Za nasvete smo mu bili hvaležni.

Sedaj, ko je pomlad, lahko na drevesu že nekaj časa opazujemo vsakodnevne spremembe. Kar vabi nas, da ga obiščemo in opazimo nekaj novega. Prvo pomladansko spremembo so otroci opazili z besedami: »Bunkice ima na vejah.« Drugi je dodal: »Ne, to so popki!« Naslednji je rekel: »Nekaj se je spremenilo.« Vsak otrok je nekaj opazil in o tem poročal svojim prijateljem. Že ko smo se vrnili v igralnico, so poskusili narisati drevo z brstički.

Čez teden dni nas je drevo razveselilo z lepimi belimi cvetovi in zelenimi listi. Otroci so drevo opazovali, se čudili in vsak je o njem nekaj povedal. Njihovi opisi so bili zelo zanimivi. Opazili so tudi živali, ki so se nahajale na drevesu in pod njim. Največ je bilo mravelj, čebelic, polžkov, najbolj zanimiv pa je bil kos. Otroke je cvetoča češnja navdušila. Kaj bi brez fotografije ob cvetoči češnji?

Sočasno z opazovanjem prebujajočega drevesa v naravi smo v igralnici oblikovali drevo iz odpadnega materiala in papirja. Drevo smo izdelovali po skupinah. Vsak otrok je dal drevesu svojo vejo, lističe in rožice. S skupnimi močmi smo v kotičku naše igralnice naredili lepo cvetoče češnjevo drevo.
Ob njem imamo knjigo o drevesih in njihovih obiskovalcih. Tam smo se naučili pesmico Cvetoča češnja in jo zapeli tudi pod našo češnjo v naravi.

Z opazovanjem bomo nadaljevali do konca šolskega leta. Čaka nas še veliko dela, da zaključimo naš projekt. Upam, da nam bo uspelo sladkanje pod našim češnjevim drevesom, ob petju in rajanju ob znani pesmi Rdeče češnje rada jem. Poskrbeli pa bomo tudi za lepo fotografijo za spomin.

Skupina Pikapolonice z Miro Gerbec in Darjo Pirih

VESOLJE … KAJ JE TO ?

V začetku šolskega leta smo se v vrtcu odločili, da bomo tudi najmlajši izvedli projekt o vesolju in tako obeležili stoto obletnico padca meteorita v Avčah. Tako smo začeli tudi v skupini Čebele spoznavati vesolje.

Raziskovali smo planete, njihova imena, velikost, barvo in oddaljenost le-teh od Sonca. Veliko smo izvedeli iz knjig, ki smo jih prebirali in si ob slikah predstavljali vesolje - zlasti planete. Planete smo izdelali v tehniki »kaširanja« in jih razstavili na panoju v igralnici. Vesolje smo slikali v različnih tehnikah pod vodstvom vzgojiteljic, pa tudi po želji otrok. Nastale so prave umetnine. Na temo vesolja smo se veliko pogovarjali, otroci so si izmišljali pesmice in pripovedovali misli o planetih, raketah, vesoljcih in marsovcih. Velik interes so otroci pokazali pri izdelovanju »čisto prave« rakete, v kateri sta v vesolje lahko poletela dva otroka skupaj. Raketa je v igralnici zaživela kot naš poseben kotiček. Ob tem smo veselo prepevali o luni in raketi. Doživetje je dopolnilo izdelovanje mask – marsovcev, s katerimi smo se predstavili v vrtcu na pustni ponedeljek.

Poseben vrhunec pa smo doživeli ob zaključku projekta na Srednjem v lovski koči. Želeli smo si pogledati nebo skozi teleskop. Medse smo povabili starše, lovce in učitelja Jožeta Rutarja s sodelavcem Erikom iz astronomskega krožka na osnovni šoli v Vipavi. Ob diapozitivih, plakatih in fotografijah sta nam predstavila vesolje. S seboj sta prinesla tudi teleskop.

Lovci so nam prijazno odstopili kočo in nam povedali nekaj o njihovem delovanju in življenju. Večer smo zaključili s pogostitvijo in nočnim sprehodom po Srednjem z baklami. To je bilo otrokom še posebej prijetno in zanimivo. Kljub slabemu vremenu , ki nam ni dopustilo pogleda skozi teleskop v nebo, smo večer prijetno preživeli, za kar gre zahvala vsem, ki so nam kakor koli pomagali.

Ko smo se od naših »vesoljskih potovanj« že malce oddahnili, nas je prijetno presenetila vest, da je bila na likovnem natečaju o meteoritu v Avčah, nagrajena naša skupna risbica. Podelitev nagrade so se poleg vzgojiteljic udeležili še nekateri otroci s starši. Nagrade, majice z meteoritom, so se naslednji dan razveselili prav vsi otroci v skupini. Oblekli smo se, se skupinsko fotografirali in se poveselili. Skupno smo si ogledali še razstavo vseh likovnih del v Avčah.

Preživeli smo prijetne trenutke tako »na zemlji kot v vesolju« in nemalokrat so nas otroci presenetili z njihovimi izjavami, predstavami ter pogledom o vesolju. Upava lahko le, da jim bodo doživetja ostala še dolgo v lepem spominu.

Skupina Čebele z Majdo Kralj in Andrejko Skok

POGLED V VESOLJE

V tem šolskem letu smo v skupini Metulji veliko časa namenili naravoslovnim temam. V januarju 2008 smo ob temi Poglejmo v vesolje otroke seznanili s stvarmi, ki jih vidimo na nebu. Opazovali smo luno v daljšem časovnem obdobju in jo risali. Spremljali smo njeno potovanje okoli Zemlje in ugotavljali njeno spreminjanje. Delčke vesolja smo zaznavali preko različnih dejavnosti in področij. S pomočjo lutke, ki so jo otroci poimenovali Vesoljček Bine, je nastala tudi izmišljena zgodbica otrok:

VESOLJČEK BINE

Iz vesolja je prišel vesoljček. Srečal je otroke in jih pozdravil: »Hulalaj!«

Otroci so ga začudeno gledali in ga z zanimanjem opazovali. Spraševali so ga, od kod je in kako se imenuje. Povedal jim je, da prihaja iz vesolja in mu je ime Bine. Oblečen je v vesoljsko oblačilo in se vozi z vesoljskim vozilom. Prihaja s planeta, ki ga osvetljuje eno drugo sonce.
Ko je prišel v naše osončje, je najprej obkrožil Merkur. Na njem ni mogel živeti, ker je podnevi prevroče, ponoči pa premrzlo. Od daleč je videl tudi Venero. Približal se ji je, a mu je postajalo vse bolj toplo. Začelo ga je potiti in postal je žejen. Iz torbe je vzel steklenico in iz nje popil vso pijačo.
Odločil se je, da poleti še na druge planete.

Nazadnje je obkrožil tudi Zemljo. Že iz rakete je videl obrise zelene, modre in rumene barve. Približal se ji je in opazil hribe in doline. V dolini je zagledal črne pikice, ki so se premikale.

Spraševal se je, ali so to kometi. Hotel si jih je od blizu ogledati. Usedel se je v svoj raketni sedež, pritisnil na rdeč gumb in se skupaj s sedežem izstrelil na zemljo.
»Tako, sedaj sem tukaj med vami,« je izjavil.
»Ali naj vam povem o planetih, ki krožijo okrog vašega Sonca?« je predlagal.
»Povej nam!« so vzkliknili otroci.
Začel je s pripovedjo: »Mars je rdeč, ker je prekrit z rdečim prahom. Jupiter je največji v vašem osončju. Sledi mu Saturn z lepim bleščečim obročem. Uran je sestavljen iz zelenkastega plina. Če stopiš nanj, se kar potopiš. Zadnji v vašem osončju je Neptun, na katerem divjajo zelo močni vetrovi.«
»Najlepše mi je pri vas, saj sem tu našel prijatelje in učiteljico,« je pripomnil.

»Pojdi z nami na travnik. Pokazali ti bomo rožice, ki rastejo pri nas,« so ga vabili otroci.
Vesoljček Bine se je rožic zelo razveselil in jih kar sam nekaj utrgal. S šopom rož v rokah se je od prijateljev poslovil in jim zaklical: »Hulalaj!«
Odhitel je k svojemu sedežu, pritisnil na rdeč gumb in že ga je izstrelilo v raketo. Otroci so mu mahali in mu govorili: »Obišči nas še kdaj!«
Od daleč so videli, kako jim kima z glavo in maha s šopkom v roki.

Besedilo in ilustracije izdelali otroci skupine Metulji

Ob slikovnem gradivu smo se pogovarjali tudi o kometih in meteoritih. Otroke smo seznanili, da je pred sto leti padel blizu Avč meteorit. Izdelali smo tudi skupinske likovne izdelke za razstavo v Avčah.
Projekt Poglejmo v vesolje smo zaključili na srečanju skupaj s starši v Morskem, kamor smo povabili tudi prof. fizike Mirana Tratnika iz gimnazije v Novi Gorici. Kljub slabemu vremenu nas je prof. Miran znal motivirati in nas popeljal v svet astronomije ter nam na konkreten način predstavil delovanje teleskopa v primerjavi z mikroskopom. Preživeli smo lep naravoslovni večer.

Skupina Metulji z Tonico Bratina in Petro Kristien

GLASILU SMO POMAGALI NA POT

Prispevki so nastali pod mentorstvom strokovnih delavk vrtca, učiteljic razredne stopnje, slovenščine in angleščine.

Ilustracije in fotografije: učenci in strokovni delavci vrtca in šole

Lektorirali: Zvonka Cigoj, Suzana Kavčič in Vojko Rutar

Oblikovanje naslovne strani: Andreja Krpan

Uredniški odbor: Neva Bizjak, Metoda Čobal, Ana Kodelja, Nives Volk, Milka Zimic

Kanal, junij 2008